

„*Nézd, királyod
jön hozzád...*

Mt 21,5

ADVENTI LELKI ÚT

A füzet lapjain a következő szentekkel, vértanúkkal találkozhatasz:

Dietrich Bonhoeffer
Kronstadti Szent János
Szent II. János Pál pápa
Szent Kristóf
Szent Carlo Acutis
Keresztes Szent János
Avilai Szent Teréz
Alacoque Szent Margit
Szent Maximilian Kolbe
Nüsszai Szent Gergely
Áthoszi Szent Sziluán
Martin Luther King
Szent Ágoston
Vianney Szent János
Szent VI. Pál pápa
Liguori Szent Alfonz
Genovai Szent Katalin
Kalkuttai Szent Teréz Anya
Nagy Szent Baszileiosz
Aquinoi Szent Tamás
Szalézi Szent Ferenc
Szent John Henry Newman

A füzet használatáról...

Karácsony éjszakáján a Mindenség Királya érkezett el hozzánk csendes egyszerűségben. Az idei adventben lelki szemünkkel szemléljük az Ő királyi hatalmát! Jézus a Királyok Királya, aki életünk ura szeretne lenni, de nem úgy, ahogy a világ hatalmasai: erővel vagy fenyegetéssel. Ő nem leigázni jött, hanem megmenteni. Nem követelőzik, hanem hív. Nem elvesz, hanem önmagát ajándékozza. Az Ő királysága csendben növekszik ott, ahol valaki megengedi, hogy a szívében Ő legyen az egyetlen Úr. Ismerjük fel a jászolban fekvő betlehemi Kisdobban A KIRÁLYT, és követve a pásztorok és a bölcsek példáját boruljunk le előtte!

Az egyes témákhoz tartozik néhány kérdés, amik kiindulópontjai lehetnek egy-egy tartalmas beszélgetésnek.

A zölddel jelölt oldalak a gyermekek számára tartalmazzak az adott hétre történeteket, kérdéseket.

Az egyes témákhoz kapcsolódó könyvajánló.

Ellenség által megszállt terület – ez a világ. A kereszténység pedig annak története, hogyan szállt le ide a jogos király, mondhatnánk álöltözetben, és hívott fel bennünket egy nagyarányú szabotázskcióban való részvételre.

Amikor templomba megyünk, valójában barátaink titkos rádióadását hallgatjuk: ezért is törekszik annyira az ellenség arra, hogy megakadályozzon bennünket ebben. S ezt oly módon teszi, hogy önhittségünkre, lustaságunkra és szellemi sznobságunkra játszik.

C. S. Lewis – író, irodalomtörténész

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

PÜSPÖKI KÖSZÖNTŐ

Ismét eljött az adventi idő. Várjuk Jézus születésének szép ünnepét, amit a keresztény emberek megünnepelnek szerte a világban immár kétezer év óta – szakadatlanul. Néha üldözések között, máskor szabadabban, de lelkük egész szeretetével, imákkal és jócselekedetekkel készülnek Karácsonyra, a születés ünnepére.

Lehet ezt a napot várni, mint kedves napot, mely a gyerekek öröme. Vagy mint szép régi időket idéző emléket. De így elszáll a rövid nappal együtt minden, ami az ünnep lényege lenne. Látjuk a jászolban a Gyermecket, de tudjuk, hogy Ő már most is a világ királya és ura. Most újszülött, de nem kevesebb az ereje és a hatalma, mint nagypénteken a kereszten.

Csak szeretetet ad, de ennél kell-e bárkinek is több? Szeretetében önmagát adja nekünk, és adhatna-e többet? És azt kéri, hogy életünk királya lehessen. Nem, mert uralkodni akar rajtunk, hanem mert Isten szeretetét hozta, mely minden képzeletet felülmúl. Ha királyunknak fogadjuk, befogadjuk tanítását, befogadjuk az Ő életét, élvezet bennünket az atyai ház örömebe. Vele békés lesz a lelkünk, ha a világban nincs is béke. Vele tele lesz reménnyel a szívünk, ha a világ reménytelennek is tűnik. Ha Vele élünk, és az örök boldog élet felé vezető úton követjük, mint életünk urát, szentek lehetünk a szentek között.

A Gyermecket nézzük így, imádjuk, mint életünk királyát, és a keresztre feszített Jézustól fogadjuk megváltásunkat, a húsvéti feltámadott Úrtól pedig az öröm örök életét.

Legyen az advent készüllet arra, hogy életünkben Krisztus Királyhoz tartozzunk, bármit is ad nekünk a gondviselés, hiszen minden alkalmas eszköz lehet számunkra az élet-szentség útján való járáshoz.

Áldott adventi időt és kegyelemteljes Karácsonyt, áldott Újzestendőt kívánok. Szeretettel, imákkal, áldással:

Spányi Antal – székesfehérvári püspök

Spányi Antal
székesfehérvári püspök

„Mert gyermek születik, fiú adatik nekünk, s az ő vállára kerül az uralom. Így fogják hívni: Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme. Messzire kiterjed majd uralma, és a békének nem lesz vége Dávid trónján és királyságában, amelyet meg erősít és megszilárdít a jog és az igazság által.” (Iz 9,5-6)

Azban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz:

Amikor az Emberfia eljön, ugyanaz történik, mint Noé napjaiban. A vízözön előtti napokban az emberek ettek, ittak, nősültek és férjhez mentek –, egészen addig a napig, amikor Noé beszállt a bárkába. Semmit sem sejtettek mindaddig, míg be nem következett a katasztrófa, és a víz el nem sodorta mindannyiukat. Így lesz ez akkor is, amikor az Emberfia eljön. Ha akkor ketten lesznek kint a mezőn, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. Ha két aszszony örül a malmával, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják.

Virraszatok tehát, mert nem tudhatjátok, mely napon jön el a ti Uratok! Mert nyilvánvaló, hogy ha a ház gazdája tudná, hogy melyik órában jön a tolvaj, fenn virrasztana, és nem hagyná, hogy betörjenek a házba. Legyetek tehát ti is készen, mert az Emberfia abban az órában jön el, amikor nem is gondoljátok.

Mt 24,37-44

„Vigyázzatok, nehogy elnehezédjék szívetek a mámorban, a tobzódásban, meg az élet gondjaiban, és készületlenül érjen benneteket az a nap...”
(Lk 21,34)

Ne legyünk alvó keresztények!

Ferenc pápa a virrasztó lelkületről

A mai liturgia evangéliuma advent első vasárnapján, vagyis a karácsonyi előkészület első vasárnapján az Úr eljövételéről beszél nekünk az idők végén. Jézus lesújtó eseményeket és megpróbáltatásokat jelent be, de éppen ezen a ponton biztat arra, hogy ne féljünk. Miért? Mert minden rendben lesz? Nem, hanem azért, mert Ő el fog jönni. Jézus visszatér, Jézus eljön, hiszen megígérte. Azt mondja: „Nézzetek fel, és emeljétek föl fejeteket, mert elérkezett megváltásotok” (Lk 21,28). Gyönyörű hallani ezt a bátorító ígét: felnézni és felemelni a fejünket, mert éppen akkor jön el az Úr, hogy megmentsen bennünket, amikor úgy tűnik, mindennek vége; örömmel várni Őt a megpróbáltatások között, az élet válságaiban és a történelem drámaiban is. Várnunk kell az Urat!

De hogyan emeljük fel a fejünket, mit tegyünk, hogy a nehézségek, a szenvedések és a vereségek ne emésszenek fel bennünket? Jézus határozott felhívással mutatja nekünk az utat: „Vigyázzatok, hogy el ne nehezédjék szívetek [...] Virraszatok és imádkozzatok szüntelenül” (Lk 21,34.36).

„Virraszatok!” A virrasztás! Álljunk meg a keresztény élet eme fontos aspektusánál. Krisztus szavaiból látjuk, hogy a virrasztás a figyelemhez kapcsolódik: legyetek figyelmesek, figyeljétek, ne engedjétek a figyelmeteket eltevelni, vagyis legyetek éberek! Az éberség ezt jelenti: nem engedjük, hogy a szívünk ellustuljon és lelki életünk középszerűségbe süllyedjen. Vigyázzatok, mert "alvó keresztények" lehetünk – tudjuk, sok alvó keresztény van, a lelki világiasságok által elaltatott keresztények –, olyan keresztények, akiknek nincs lelki lendületük, nincs buzgóságuk

az imádkozásban – úgy imádkoznak, mint a papagájok –, nincs lelkesedésük a miszsió iránt, nincs szenvedélyük az evangélium iránt, olyan keresztények, akik mindig befelé néznek, és képtelenek a horizontot kémlelni. Ez pedig "elbóbiskoláshoz" vezet: tünyn végessük a dolgainkat, teljesen lehagoltak leszünk, közömbösek minden iránt, kivéve azt, ami előnyös nekünk. Ez szomorú élet, szomorú így élni... ebben nincs boldogság. Ébernek kell lennünk, hogy ne megszokásból tengessük napjainkat, hogy ne nehezédjenek ránk – mondja Jézus – az élet terhei (vö. Lk 21,34). Az élet terhei elnehezítenek bennünket.

A mai nap tehát jó alkalom arra, hogy megkérdezzük magunktól: mi nehezíti el a szívemet? Mi nehezíti el a lelkemet? Mi késztet arra, hogy a lustaság karosszékében üljek? Szomorú látni "karosszékben" ülő keresztényeket! Melyek azok a középszerűségek, amelyek megbénítanak, melyek azok a fogyatékoságok, amelyek földre visznek, és megakadályozzák, hogy felemeljem a fejem?

És a testvéreim vállára nehezedő terhekre odafigyelek-e, vagy nem érdekelnek? [...] A Példabeszédek könyve azt mondja: „Őrizd a szíved, mert belőle fakad az élet” (Péld 4,23). Őrizni a szívünket: ezt jelenti a virrasztás, az éberség! Légy éber, őrizd a szíved!

És hozzáadunk egy lényeges összetevőt: az éberség titka az imádság. Jézus ugyanis azt mondja: „Virraszatok és imádkozzatok szüntelenül” (Lk 21,36). Az imádság tartja égve a szív lámpását.

Különösen, amikor úgy érezzük, hogy a lelkesedésünk megcsappant, az imádság újra lángra lobbantja, mert visszavezet minket Istenhez, a dolgok középpontjához. Az ima felébreszti a lelket az álomból, és arra összpontosítja, ami számít, létünk céljára.

A legsűrűbb napokon se hanyagoljuk el az imát! [...] Segíthet a szív imája, hasznosak lehetnek a gyakran ismételt röpmák. Adventben mondogassuk például ezt: „Jöjj, Uram, Jézus!” Csak ezt, de ezt mondogassuk: „Jöjj, Uram, Jézus!”

részlet Ferenc pápa advent első vasárnapján mondott beszédéből (2021)

A mint az édesanya érzi méhében gyermekének növekedését és nem éri váratlanul annak megszületése, hanem örömmel fogadja várva-várt gyermekét, ugyanúgy Jézus is, akit megismertem a várakozás idején, lassan és biztosan megszületik életemben.

Henri J. M. Nouwen
– holland katolikus pap, teológus

Az imádság, mint várakozás

Piet van Breemen SJ

Az imádság nem kutatás, kérés, tevékenység. Az imádság: várakozás. A várakozás a hangsúlyt a másra helyezi, aki jön. Én csak várhatok rá. A várakozás tehetetlenségemet, elégtelenségemet fejezi ki, ezért nehéz. Csak ez lehet az én helyes magatartásom, mert Isten jöttét nem kényszeríthetem ki. Imádkozni annyi, mint átadni magam felett a rendelkezést. Amikor imádkozom, bátran figyelek az Istenre és feladom a magam fölötti önrendelkezést. Minél kitartóbban várok, annál jobban kimutatom, hogy mennyire fontos Ő az életemben. [...]

Ez a várakozás az, ami megpecsételi és alakítja a személyiségemet. Ha kész vagyok, hogy várjak, más ember leszek. A rendszeres, kitartó ima figyelmessé, vég-

ső soron szemlélődővé teszi az embert. Az imádságos ember, helyett, hogy alakítani akarná a világot, inkább figyelmessé lesz iránta. Nem markol, hanem dajkál. Nem mar, hanem csókol. Nem kifogásol és osztoroz, hanem csodálkozik és tiszteletet tanúsít.

Az imádság lényege az, hogy várakozásom által tudatára is ébredjek Isten irántam való szeretetének, és válaszul feltétel nélküli odaadással szolgáltatssam ki magam Neki. Ez az ember legmagasabb rendű és végső cselekedete, ami a mennyországban örökké fog tartani. Ezen túl már semmi sincs. Ezért az imádság sohasem lehet eszköz a célhoz, mert maga a cél. Nem teljesítményt akar, nem is valósít meg semmit. Ezért olyan nehéz.

Adventet ünnepelni azt jelenti, hogy tudunk várni. A várakozás olyan művészet, amit türelmetlen korunk elfeledett. Aki nem ismeri a várakozás kissé fanyar lelkületét, azaz a remény pislákolásának azt az állapotát, az nem fogja soha átél- ni a beteljesedés teljes áldását és örömét.

Dietrich Bonhoeffer
– mártír evangélikus lelkész

Somogyi János

MI VÁRJUK ŐT

Várjátok-e Őt, az alázatos szívű,
A csodás beszédű Istenembert?
Aki azért jött e bűnös világra,
Hogy felemeljen minden embert?

Várjátok-e Őt, a világosságot,
Ki az Út, igazság és élet.
Az örök élet forrásának vizét
Ingyen adta mindenkor tinéktek.

Várjátok-e Őt, a bús szenvedőt,
A töviskoronás kereszthordozót,
Ki magára vállalta szótlanul azt,
Ami az élet szégyene s terhe volt.

Várjátok-e Őt, aki feláldozta
Életét, hogy el ne vesszetek.
Kihulló vére árán megszerezte
Számotokra az örök életet...

Várjátok-e Őt, vagy közömbös néktek,
Hogy ki volt Ő e bűnös világnak?
És kételkedőn, miként Tamás tette,
Nem hisztek az isteni csodának?...

Ezért nem várjátok, és nem is készültök,
Mert szívetekben a világ az úr!
Rabok vagytok, e földhöz kötöttek,
S lelketekre sötétség borul...

Mi várjuk Őt, a diadalmast,
A győzedelmes Istenembert!
Aki legyőzte e bűnös világot,
Hogy megmentsen benne minden embert.

Mi várjuk Őt, az Urat, a Királyt,
Kinek hatalma végtelen...
Amikor jó fényben, dicsőségben
Hozsánna zeng át az étheren.

Mi várjuk Őt, a világ Megváltóját,
Minden időben, minden percben
Imáink szárnyán, vágyó lélekkel
Megyünk eléje, hódolattal, csendben.

Mi várjuk Őt, mert terhes e világ,
Vigasztalan és elhagyott...
Sóvárgó, vágyó milliók lelkéből
Szállnak feléje hívó sóhajok.

Mi várjuk Őt! Mert övé a szívünk,
Ő a vőlegény, mi a jegyesek,
Szelíd, jószávos igazszavú Ember,
A megtestesült, örök Szeretet...

Jövel, Uram, Jézus Krisztus!
Mi minden időben készen várunk.
Boldogság lesz számunkra az óra,
Amelyben Téged színről-színre látunk.

Jövel, Uram, jövell! Igazságos bíró,
Hatalommal és dicsóséggel...
Ítéld meg e megroppant világot,
Mert „közel” immár az éjjel!...

Jézusra várni

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Mi a legjobb és a legrosszabb a várakozásban?
- Tudnék példát mondani arra, amikor velem valaki nagyon önzetlen volt?
- Jézus mondja: „Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek. [...] Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek.” Milyen érzés belegondolni abba, hogy azt, ahogy másokkal viselkedünk, Jézus pontosan érzi? Hogyan lehet az, hogy Ő is érzi azt, amit másokkal teszünk vagy nem teszünk?

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- A nagyon gazdag emberek szerint hogyan tudnák szolgálni Jézust?
- Miért akarhatta Isten, hogy a Fia szegény családba születessen?

Egy cipésmester azt álmodta, hogy a következő napon Jézus fog a háza előtt elhaladni. Boldogan ébredt föl és el sem aludt többé. Bizonyos volt, hogy álma teljesül és megláthatja az Urat. Korán fölkelt tehát és rendet teremtett a műhelyében. Magára öltötte ünnepi ruháját, és így várt az Úr jövetelére. Hogy jobban kilásson az utcára, az ablak elé helyezte a székét, és miközben dolgozott, minden járókelőt alaposan szemügyre vett.

Jöttek-mentek az emberek, de az Úr Jézus csak nem akart megjelenni. Most éppen egy szegény asszony ment el az ablak előtt gyermekeivel. A szegénység és a nélkülözés színe az arcukra volt írva. A cipésmester megsajnálta őket. Behívta az asszonyt és a gyermekeket. A szegény asszonyt könnyekig meghatotta a cipésmester jósága. Elmesélte nyomorúságukat és a kilátástalan jövőt:

— *Elhatároztam épp ezért, hogy gyermekeimmel együtt belelőm magam a folyóba. Akkor legalább vége lesz minden nyomorúságnak...*

— *Ne tedd ezt jó asszony* — vigasztalta a cipésmester. — *Emlékezz csak arra, hogy milyen szegény volt Jézusunk is, mikor a földön járt. Nem hagy el téged sem, csak bízzál benne! Minél nagyobb a baj, annál közelebb van hozzánk. Most pedig üljete le és egyetek.*

Így segített rajtuk a jószívű cipésmester. Alighogy a szegény asszony elment, egy hólapátoló ember ment el az ablak előtt. Látszott rajta, hogy nagyon fázik. A cipésmester megsajnálta és behívta műhelyébe. Meleg teával kínálta.

Hamarosan egy koldus vetődött arra és a cipésmester őt is behívta. Csak Jézus nem jött. Közben beesteledett, és a cipésmester még mindig ott állt az ablak előtt Jézusra várva.

Éjfélre járt már az idő, de az Úr Jézus nem jelentkezett. Ekkor csalódottan elfordult az ablaktól és elhatározta, hogy lefekszik. Előbb azonban szokásához híven elővette a Bibliáját és találomra kinyitotta. Tekintete megakadt ezen a soron: „*Amit egynek a legkisebbek közül tettetek, nekem tettétek...*”

Ebben a pillanatban melegség és világosság járta át a cipésmester lelkét. Egyszerre megértette, hogy a mai napon háromszor is találkozott Krisztussal, és háromszor is köszönthette a lakásában.

forrás: György Attila
– *A szeretet parancsai*

Az álruhás vendég

Történt egyszer, hogy Mátyás király álruhában utazott egy szekéren. A rossz utak miatt eltört azonban a kereke. Bodnár nem volt abban a faluban, így aztán a hátára kapta a kereket, és elvitte a szomszéd településre. Mire a bodnár megcsinálta, a király pedig visszacipelte a kereket, bizony beesteledett. Mit volt mit tenni, szállást kellett keresni. Kinézte a falu legmódosabb házát, és bekopogott. Egy nagypocakú szigorú gazda nyitott ajtót:

— *Én nem ismerem kendet. Kend olyan csavargónak néz ki, hogy nem is adnék kendnek szállást!*

— *No, köszönöm* — válaszolta kurtán a király.

Továbbment hát az álruhás Mátyás, és egy szegény házikó ajtaján kopogtatott.

— *Kerülj beljebb, atyámfia!* — invitálta barátságosan a szegény ember. — *Nézd kedves barátom, egy ágyam van ugyan, de beteg feleségem fekszik benne. Ha az ereszt alatt jó lesz mellettem a szalmán, akkor maradhatsz.*

— *Jó lesz, jó lesz* — egyezett bele a király. Lefeküdtek, aludtak. Mikor megvirradt, Mátyás megköszönte a szállást, majd elment.

Hát mikor a szegény ember az istállóba akarta vinni a szalmát, csodálkozva látja, hogy kiesik a szalmából egy zacskó arany. Megijedt a szegény ember, keresi a szálaskérőt, de nem találja sehol. Csak mikor Mátyás király megbüntette a nagypocakú gazdag embert fukarságáért, tudta meg a szegény ember, hogy kit látott vendégül.

forrás: reggelidicseret.blogspot.com

A lelkünk is öltözzön ünneplőbe!

– Bagdy Emőke klinikai szakpszichológus

A várákozás valami olyan különleges lelkiállapot, amelyben kinyitva a lelkünket, a reménység kapuit, várjuk, hogy bekövetkezzék, amire a hitünk tesz ígéretet. Hogy kezdődhet minden újra, hogy van megváltás, hogy mindaz, ami rossz, megbocsáttatik és magunk mögött hagyhatjuk, és hogy kezdhetünk új életet, s hogy a reménység Krisztus születésével ismét megszületik.

Az embernek van egy materiális, e világi, földi mibenléte, tengelye és van egy vertikális tengely, amelyen csak az emberi minőségek vannak: a szeretet, az odatartozás, a szolidaritás, az irgalom, az embertársi kapcsolat. Minden olyan érték, amely felfelé vezet, a materiális értékek világa fölé.

Ha az élet értelmére vonatkozó kérdés – kiért élsz, miért élsz? – fölcserélődik olyan

Jan Twardowski VÁRAKOZÁS

Nézd ezt a bolt előtt megkötött kutyát
a gazdájára gondol
és tépi hozzá magát
várja két lábon állva
számára a gazda az udvar az erdő
a rét az otthon
a szemével kíséri
a farkával sóvárogja
csókolj mancsot neki
tanítja hogyan kéne Istenre várnunk

Míg mindenféle világiasság tágas hajlékra lel a legtöbb ember szívében, az imádság számára – óh, jaj! – még egy szűkös kis zug sem marad. Mindezt időbeosztásunk hamisíthatatlanul tükrözi.

Kronstadti Szent János

módon, hogy a személyes kapcsolatok és a minőségi értékek helyett a matéria, a pénz lesz az érték, mint jelen korunkban is, akkor minden eltorzul, így a várákozás és a türelem is. Mert a mohó, pénzéhes kultúra azt mondja: „adj nekem, de most azonnal”. Ezzel szemben az advent üzenete, hogy várj türelemmel, békével, reménnyel.

Szükségünk van az ünnepekre. Szükségünk van a várákozásra is, hogy a lelkünk felkészülhessen, hogy a lelkünk is ünneplőbe öltözzön, hogy mi is oda tudjunk menni a jászolhoz, reménységgel, hittel várva Krisztus születését.

Az ünnep megálló az időben, a hétköznapi szűrkeségéből való kiemelkedés, valami más valóságba való átlépés, ahol mi úgy vagyunk együtt, hogy nem az az elsődleges, hogy mi van a terített asztalon, hanem hogy együtt vagyunk szeretetben.

Isten az egyszülött Fiát küldte el nekünk örök életünkre reménységgel. Tanuljuk meg, hogy a felkészülés, várákozás, türelem próbatétele az advent, és a megszületés boldogsága a beteljesülés.

forrás: 777blog.hu

Ő keres minket...

Székely János püspök

Mi keresztények úgy gondoljuk, hogy a vallás lényege nem az, hogy az ember keresi, megpróbálja kitapogatni az Istent. Nem az a vallás lényege, ahogy az ember megpróbál felemelkedni hozzá, felmászni a hegyre. Az igazi vallás és az emberiség történetének a lényege nem az, hogy mi kerestük az Istent, hanem hogy Ő keresett minket. Nem az az igazi vallás lényege, hogy mi próbálunk felkapaszkodni hozzá, hanem hogy Ő jött le hozzánk.

A világ létezői különböző létszinteken léteznek: az élettelenek, a növények, az állatok, az ember, az Isten. Az egyik szintről nem lehet a következőre felugrani. Egy kő nem fog magától kicsírázni, egy növény nem fog magától látni vagy hallani. Egy állat

Jézus Krisztusban Isten nemcsak megszólítja az embert, hanem keresi is. Isten Fiának megtestesülése a bizonyossága annak, hogy Isten keresi az embert. [...] De miért keresi őt? Mert az ember eltávolodott Tőle, miként Ádám elrejtőzött a földi paradicsom fái közé. Isten ellensége letérítette az embert újáról. A sátán rászedte őt, amikor meggyőzte, hogy a saját istene legyen és megismerheti – mint Isten – a jót és a rosszat, az isteni akarat ellenére saját kénye-kedve szerint kormányozva a világot. Amikor Isten a Fiú által keresi az embert, arra akarja rávezetni, hogy hagyja el a rossz útját, melyen egyre inkább eltávolodik Tőle.

Szent II. János Pál pápa

nem fogja tudni érzékelni, ami az emberben emberi. Ha én József Attila verseit olvasom, és egy kisegér odajön a lábamhoz, soha nem fogja tudni felfogni, hogy itt mi is történik. Nincs rá érzékszerve. Éppen így az ember se tudja a maga valóságában érzékelni, megtapasztalni az Istent. Annak ellenére, hogy jelen van mindenütt, jelen van sokkal valóságosabban, mint bármely más dolog, mégsem tudjuk Őt a maga valóságában megtapasztalni. Egy más létszínt van.

Ha Isten azt akarja, hogy megtapasztalhassuk, megérthessük, befogadhassuk, Vele egyesülhessünk, akkor le kell jönnie a mi szintünkre. A térben és az időben jelet kell, hogy adjon önmagáról.

forrás: Székely János – A hit kapuja

Ady Endre

„ÁDÁM, HOL VAGY?”

Oszlik lelkemnek barna gyásza:
Nagy, fehér fényben jön az Isten,
Hogy ellenségim leigázza.

Az arcát még titkolja, rejt,
De Nap-szemét nagy szájalommal
Most már sokszor rajtam felejt.

És hogyha néha-néha győzők,
Ő járt, az Isten járt előttem,
Kivonta kardját, megelőzött.

Hallom, ahogy lelkemben lépked
S az ő bús „Ádám, hol vagy?”-ára
Felelnék hangos szívverések.

Szivemben már őt megtaláltam,
Megtaláltam és megöleltem
S egyek leszünk mi a halálban.

Szeretett Testvérem,

csak azért kereslek, mert szeretnék találkozni veled... Tulajdonképpen Apa ötlete volt, hogy vegyem fel veled a kapcsolatot – nem mintha én nem akartam volna utánad jönni. Hát halod... jó nagy utat kellett megtennem, hogy a közeledbe kerülhessek, de minden fáradságot és áldozatot megér számomra, ha végre haza tudlak juttatni valahogy Apához.

Képzeld, minden nap megterítek neked a családi asztalnál, azt remélve, hátha eljössz. Aztán ahogy múlnak a napok, már csak abban bízom: hátha a hétvégén meglátogatsz... Én minden nap várlak téged! És meghasad a szívem, amikor azt kell látnom, hogy a te helyed üres...

Hidd el, Apa nem akar neked rosszat, csak borzasztóan félt téged. Ha tudnád, mennyire hiányzol Neki... Minden áldott nap kiáll a kapuba, és azt lesi, hogy talán majd ma meglát téged közeledni az úton. El sem hiszed, mennyire örülne neked – szerintem a hízalt borjút is a hazatérésedre tartogatja...

Talán van, amit már másképp látsz, mint azelőtt... Minden érdekel, ami veled történt – a legapróbb dolgok is! Nekem mindent elmondhatsz! Csak remélni tudom, hogy te is szeretnél már találkozni velem... Ha így van, nagyon kérek, ne aggódj amiatt, ha esetleg csak szerény körülmények között tudsz majd fogadni. Igen, Apánál ugyan királyi sorom van, de én beérem egészen kevésse is. Ne félj attól, ha nem túl tip-top az a hely, ahol vendégül tudsz látni. Nekem minden megfelel. A lényeg, hogy együtt legyünk!

De ha annyira nem vagy nyugodni a dolog, tudod mit? Hívd segítségül Anyánkat! Ismered milyen... Mindig mindenkinek a segítségére siet. Ő majd segít neked rendet tenni. Sőt, igazából az volna a legcsodálatosabb, ha így együtt várnátok rám, mert ahol ő van, ott mindig otthon érzem magam.

Jól tudom, hol találak, úgyhogy hamarosan bekopogtatok majd hozzád. Ha nem nyitod ki, akkor tudni fogom, hogy még nem állsz készen... De kis idő múlva, ha nem bánod, majd újra próbálkozom. Ne félj, nem fogok dörömbölni, sem rádtörni az ajtót. Csak egészen halkán kopogtatok majd mindig – mindaddig, amíg majd egy szép napon, remélem, ajtót nyitsz nekem. Én nem mondom le rólad soha! Ugyan be tudnék menni, hiszen ismerem a járást, de mégis csak úgy az igazi, ha tárt kapukkal várják az ember fiát.

Kérlek, most figyelj rám nagyon! Túl messzire sodródtál már tőlünk. Egyedül soha nem találasz innen haza, ezért küldött Apa utánad. Én pedig azért jöttem, hogy segítsek. Megmutatom neked az utat – te csak kövess engem!

Bizony szép és kalandos vándorlás vár ránk, de előre szólok, hogy sajnos a tövisekkel meg fog gyűlni a bajunk. Majd én megyek elől, te pedig járd a nyomdokaimban, mert elég keskeny az út. Aztán meg lesz egy-két buktató is, de mivel ezeket én már jól ismerem, majd szólok neked előre, vagy segítek talpra állni.

Azt is pontosan tudom, hogy hol vannak az útvesztők, amiket nagy ívben el kell kerülni. Te csak figyelj majd mindig arra, amit mondom, csináld azt, amit én, és ne maradj le! Kérlek, bízz bennem! Úgy ismerem a hazautat, mint a

lyukas tenyeremet! Hát igen... nem lesz mindig kellemes, de ez az egy út vezet Apa házába, nincs más. Aki megpróbál kerülőutakat keresni, csak az idejét vesztegeti, ráadásul a kerülőutakon sokkal jobban megsebződik. Kérlek, bízz bennem!

Tehát nem lesz egy sétagalopp, de ne félj, ha hazaértünk, Apa kárpótol majd mindenért. Nála mindenre van orvosság – még a legnagyobb sérülésekre is, csak ki kell tartanod! És akkor majd látni fogod, hogy ugyan mi ez a mi kálváriánk az Otthonunkhoz képest!

Az összekapcsolással ne bajlódj, én már elkészítettem a helyed. Meglesz, amire mindig is vágytál! Addig is, ne feledd: én most már mindig ott leszek a közeledben. Soha nem vagy túl távol tőlem – csak épp egy sóhajtasnyira. Vágyva vágyom a találkozást!

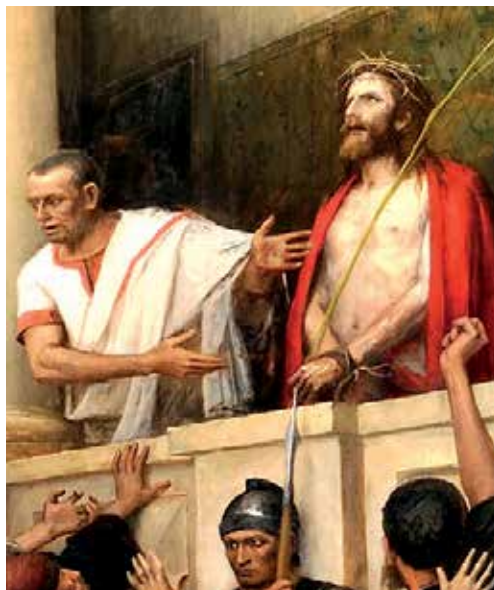
Testvéred: 9.

A töviskoronás király

Közvetlenül advent előtt, az egyházi év utolsó vasárnapján, Krisztus Királyt ünnepeljük – így minden év lezárása emlékeztet bennünket arra, hogy a történelem végső ura Jézus Krisztus, aki egyszer majd minden igazságtalanságot helyreállít. Ez reményt ad nekünk, hogy bár az év eseményei kaotikusak lehetnek, Krisztus uralkodása örök és mindenek felett áll. Így tehát Jézus Krisztust, mint a Mindenség Urát szemlélve lépünk be adventi várakozásunk idejébe.

Pilátus és Jézus beszélgetése, ez a mondvacsinált per drámai hangulatban folyik. Jézus tudja, mi vár rá, mégis nyugodt. Nem védekezik, nem keresi a szabadulás kibúvóit, nincs kétségbeesve. Az Ő uralma nem e világból való. Isten országát nem veszélyeztetik evilági érdekek. Mint ha a császár képviselőjét is megnyugtató: ne féljen, ők nem vetélytársak, Ő nem tör a császár ellen. Az Ő uralma más létmódban van. Krisztus országa nem riválisa a földi hazának, hanem éltetője és fenntartója. Az Ő uralma a szeretet, a szolgálat, az alázat és az igazságosság uralma.

Pilátus, a római birodalom – jelen esetben az aktuális politikai hatalom – képviselője izzad és tanácstalan, mert érzi, hogy nincs Jézus fölött hatalma. Egy különös király áll vele szemben, aki nem a szokásos helyi trónkövetelők egyike, nem látni birodalmát, katonáit, vámszedőit – attól király, hogy tudja mi, vagy inkább ki az igazság. Jézus válasza is meglepő: *Ahogy mondd, király vagyok. És azért jöttem, hogy tanúsá-*

Munkácsy Mihály: *Ecce homo!* – részlet

got tegyek az igazságról. Mert mindaz, aki Krisztusban van, az igazságban van. Minden igazság belőle, hozzá viszonyítva állja meg a helyét – vagy nem...

Krisztus Király ünnepe Krisztust, a Mindenség Királyát állítja figyelmünk középpontjába. Azt a királyt, akinek nincs hadserege és hajóhada, nincsenek atombombái és elrettentő biológiai fegyverei, aki tiltakozott az ellen, hogy erőszakkal királlyá tegyék. Nála a koronázási jelvények átértékelődnek. Őt sosem láttuk trónon, brokátban, ékköves jogarral. Összes felségjelzése egy addig megületlen számár, néhány pálmaág és egy nádpálca. Ő nem alattvalóit küldte harcba, hanem maga halt meg értük, és a kereszten győzedelmeskedett a gonoszság felett.

Krisztus királysága szembesít igazi énünkkel: hová akarunk tartozni? Kinek

akarunk szolgálni: átengedjük-e életünket Isten uralmának? Mert nem lehet két úrnak szolgálni. Bensőnkben, szívünkben csak Jézus lehet az egyetlen úr, aki út, igazság, élet. Van-e bennünk bátorság, hogy az Ő országát képviseljünk itt és most, földi keretek között, ellentmondva a hatalom, a gonoszság, a pénz, az erőszak kísértésének? Ma előtté hódolunk, és újra kérjük: mentsen ki bennünket a bűn és az örök halál karmaiból.

Sebestyén Péter atya
forrás: romkat.ro

A világ nagyjai hatalommal és pénzzel építik birodalmaikat. [...] Isten nem így cselekszik: a Mesternek nincs trónja, hanem derekára köti a kendőt, és letérdel mindegyikünk lábához. Az Ő birodalma az a kicsiny hely, amely elég ahhoz, hogy megmossa barátai lábát, és gondjukat viselje.

XIV. Leó pápa

Túrmezei Erzsébet ÉNEK A TÖVISKORONÁRÓL

Vannak koronák drága vert aranyból,
ragyogó, szemvákító színaranyból,
rajtuk ötvösök mesterkeze fárad.
Ámuló szemmel én mégsem csodálom,
Egyedül a töviskoronádat!

Vannak koronák kövekkel kivertek,
színesek, mint a friss tavaszi kertek.
De a legszebb rubinokat ott látom
égni, ragyogni napnál fényesebben
a Te töviséből font koronádon!

Vannak koronák... vannak...lettek... voltak.
Elgurultak, mert trónok leomlottak,
amint a századot követte század.
Csak egyet nem tud idő eltemetni:
A Te töviséből font koronádat!

Királyok töviskoronás Királlyal
Engedd, hogy én is leboruljak áldva,
s a szívemből a hála és imádat,
mint illat szálljon és dicsérve zengje
egyedül a Te töviskoronádat!

Véred rubincseppjének ragyogása
Legyen elég nekem! Szemem ne lássa
világ virágait! Semmit ne lászon:
ott csüngjön boldog, örök ámulattal
egyedül a Te töviskoronádon.

S ha a tövis, ahogy téged, engem
sebeznének, segíts akkor is zengnem,
mint aki meg nem tagad, el nem árul,
inkább megpecsétli hulló vérrrel
az éneket a töviskoronáru.

**„A pénz okos embernek:
zsebben ülő szolga.
Az okatlan embernek:
zsebben ülő úr.”
(Gárdonyi Géza)**

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- A Mammon milyen formái hatnak rám túlzottan? (Segít leleplezni ezeket, ha belegondolunk abba, hogy minek a hiányától, elvesztésétől rettegünk igazán)
- Egy személy is lehet bálvány? Mit gondolok erről? (pl.: egy híresség, egy nagy szerelem, családtag...stb.)
- El tudok képzelni olyan veszteséget, ami megingatná az Istenhitemet?
- Ábrahám és Izsák története hogyan függ össze az első parancsolattal? Mit gondolok erről?
- Én imádom Istent?

**„Isten az egyetlen
tekintély, akit a szegény
tegezhet.”
(Márai Sándor)**

**„Nem fennhéjázás,
hanem az önmegvetés
tesz szabaddá és emel
fel. Dantével meg kell
vívunk a hatalomvágy
oroszlánjával, az élvez-
tevégy párdúrával és a
kapzsiság farkasával.”
(Mindszenty József
bíboros)**

„Senki sem szolgálhat két úrnak”

Tadeusz Dajczer – lengyel teológia professzor

A hit, mely Krisztushoz, mint a mi egyetlen Urunkhoz és Szeretetünkhöz való kötődést jelent, igényli, hogy úgy közeledjünk hozzá, mint a legfőbb értékhez. A tökéletes kötődés Krisztushoz, szükségessé teszi a szív szabadságát, azaz, hogy megszabaduljunk a bennünket rabságban tartó Mammontól. Az evangélium mondja: *„Senki sem szolgálhat két úrnak: mert vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig szereti, vagy tiszteli az egyiket, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”* (Mt 6,24) Két úr van: Isten és a Mammon, nincs harmadik. Ezt mondja Jézus Krisztus, a legnagyobb tekintély. Az egyik úrnak a másikhoz való kapcsolata radikálisan ellentétes kapcsolat. Az evangélium határozottan leszögezi: *„vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig szereti”*. Amikor az egyik urat szereti az ember, akkor a másikat gyűlöli. Majd később: *„vagy tiszteli az egyiket, a másikat pedig megveti”*. Ha az egyikhez ragaszkodsz, akkor a másikat meg kell, hogy vedd. Ez nagyon határozott állítás. Nem kötődhetünk Krisztushoz és nem szolgálhatunk Neki, egyszerűen csak a Mammonnak is szolgálva. Habár mindig is fennáll a kísértés a kompromisszum vállalására, és arra, hogy összeegyeztessük azt, amit összeegyeztetni lehetetlen.

„Senki sem szolgálhat két úrnak.” Kik is ezek az urak (*a görög szövegben: kyrios*)? Az egyik Úr Krisztus, a mi egyetlen és igaz Urunk – Kyrios. A másik a Mammon – a hamis kyrios, hamis úr. A Mammonnak szolgálni annyit jelent, mint szolgájává válni valamilyen anyagi, vagy lelki értéknek, és attól függeni. Vegyük észre, hogy a Mammont az evangélium olyan úrnak nevezi, akinek úgy szolgálnak, mint egy királynak. Vagy Istennek szolgálunk és szeretjük Őt, és akkor a Mammont, vagyis az anyagi és szellemi értékekhez való kötődésünket gyűlöljük, vagy – és ezt kimondani is nehéz – az anyagi értékek iránti kötődésünket szeretjük,

ebből következően, lehet nem tudatosan, de elvetjük Istent. A két valóságot nem lehet összeegyeztetni – nem lehet egyiknek is és a másiknak is szolgálni.

Annak felismerésében, hogy a Mammonnak milyen formái fordulnak elő életedben, segítséget nyújt imád elemzése. Ha felismered, mire gondolsz leggyakrabban imádságod ideje alatt, megláthatod, mi jelent számodra kincset. „Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.” (Mt 6,21) [...]

A héber „mammon” meg-
határozás kezdetben va-
lamilyen kincs, vagyis
pénz, vagy valamilyen
értékes tárgy letétbe helyezését jelentette.
Abban az időben nem volt pejoratív jelenté-
se. Idővel azonban a szó jelentése változáson
ment át. Kezdték úgy vélni, hogy ha valami-
lyen értékes dolgot adtak át a bankárnak,
vagy egy bizalmas embernek, akkor erre
a kincsére számíthatott az ember, és abba
vetette a bizalmát. Ez volt a fejlődés első
foka. A „mammon” vált a bizalom tárgyává.
Később kezdték nagy betűvel írni a „mam-
mon”-t és ez már a hamis úr és uralkodó volt.
Különös kapcsolat jött létre – a tárgy birto-
kolta az embert. Mindaz, amibe a bizalmát
helyezte, számára kezdett istenné válni.

És te kibe, vagy mibe helyezed bizalmadat? Mire számítasz? Ki a te Istened? Ha hamis istenbe veted reménységedet, kese-

rűséget és kiábrándulást kell elszenvedned, mert ez az úr előbb vagy utóbb, csalódást okoz neked. Ez azonban számodra mégis csak nagy kegyelem, mert ezáltal kezd majd megrendülni a mammon iránti bizalmad.

Mi lehet az a Mammon, amely a te szívedet fogva tartja? Egyaránt lehet anyagi, vagy szellemi jólét, például ragaszkodás a pénzhez, a gyerekeidhez, a munkához, tehát ahhoz, amit alkotsz, amin dolgozol, a nyugalmadhoz, sőt a magunk tökéleteségéhez is ragaszkodhatunk. Minden kötődés a leigázásodat eredményezi, rabságba dönt. Az embernek csak egy valósághoz szabad kötődnie, az Isten akaratához. Minden más rabság elzár Istentől és csökkenti a hitedet.

Hogyan ismerheted fel saját Mammonodat?
– Nos, az a feszültség, stressz, békétlenség, sietség, szomorúság, melyek kísérik élete-

Nem szolgálhattok két úrnak! Ne éheztek sem az aranyra, sem a testre, sem a hatalomra. A Sátán ezeket ajánlja fel nektek. Ő, hazug az ő gazdagsága! Megtiszteltetések, sikerek, hatalom, vagyon: szennyes áruk, amelyekért lelketek-
kel fizettek!

Valtorta Mária
– olasz harmadrendi
ferences misztikus

det: ezek jelzik, hogy valamilyen formában a Mammonnak szolgálsz. Vannak emberek, akik szüntelen feszültségben élnek. Milyen nagy mértékben kötődhetnek valamihez, ami Istennel szemben áll. Azokat az embereket, akik a kötődésektől szabadok, Isten békéje árasztja el. Az isteni béke táplálja és megerősíti a pszichikai egészséget, mely ugyanakkor kihat a szomatikus oldalra is. Ily módon részesül a lélek, a pszichikum és a test, az ember nagy szabadságában. [...] A Mammon szisztematikusan pusztítja az embert. Ő nemcsak a Krisztushoz vezető úton, a Hozzá való kötődésben gátol meg, hanem egészségedet és pszichikumodat is tönkreteszi.

A ragaszkodásnak határozott tünete a szomorúságod is, azokban a helyzetekben, amikor az Úristen elvesz valamit tőled. Pedig azt fogja elvenni, aminek a rabja vagy, tehát mindazt, ami a legnagyobb ellenséged, ami miatt a szíved nem szabad az Úr számára. Mihelyt az efféle helyzeteket kezded elfogadni, és békésen fogadni, akkor fogsz egyre szabadabbá válni. [...]

Az imádság csak a szabadság légkörében fejlődhet. Krisztus tanítványaként hivatást kaptál az imádságra, mégpedig a szemlélődő imádságra, ugyanakkor ahhoz, hogy imádságod valaha szemlélődő imává – Jézus Krisztusnak, a te Jegyesednek szerelmes szemlélésévé – válhasson, feltétlenül szükség van a szíved szabadságára. Ez az, amiért Krisztus annyira harcol, a szíved szabadságáért. Harcol a különféle események, nehézségek, viharok által, nehéz szituációk elé állítva, melyek által lehetőséget nyújt arra, hogy intenzíven együttműködj a kegyelemmel. Mindezekben

a helyzetekben Krisztus remélve várja, hogy törekszel megtisztítani szívedet, melyet a Mammonhoz való kötődések és az ő szolgálata beszennyezett. Ezért minden nehéz perc és minden vihar számodra kegyelem, az Irgalmas Szeretet Urának közeledése, aki annyira szeret téged, hogy azt a rendkívüli ajándékot szeretné neked adni, hogy a szíved osztatlanul egyedül Őrte dobogjon.

Hinni azt jelenti, hogy az evangélium szemszögéből lásd és értelmezd életed értelmét, azaz, hogy Isten a legfontosabb. Életed kell, hogy Őrá irányuljon, mindenek előtt az Ő királyságának (országának) keresésére és építésére, abban a hitben, hogy minden más megadatik neked (vö.: Mt 6,33) Isten minden embert az Ő teljes szeretetével akar megajándékozni. De csak nyitottságunk mértéke szerint tud megajándékozni, aszerint, hogy milyen mértékben fogadjuk el a kötődésektől való megfosztottságot, hogy így hely születessen bennünk az Ő számára. A hit teremti meg bennünk azt az ürességet, melyet Isten betölthet.

forrás: Tadeusz Dajczer – *A hit fénye a harmadik évezred küszöbén*

A Mammon imádása, az anyagiak előtérbe helyezése elkerülhetetlenül magával hozza a lopást, mint ahogy a gondviselő mennyei Atyába vetett bizalom pedig szükségszerűvé teszi, hogy érte és szereteteinkért esetenként a nélkülözést, az alapvető anyagi javakról való lemondást is vállaljuk.

Barsi Balázs OFM

Dsida Jenő TEKINTET NÉLKÜL

Be kell látnunk:
Ha kérdeznek, becsületesen
felelni kell.
A harcot becsületesen
fel kell venni,
az úton becsületesen
végig kell menni,
a szerepet becsületesen
el kell játszani,
keményen és tekintet nélkül.
A kapuk mögül ebek viczorognak,
az ablakokból kiköpdösnek
és röhögnek.
Száz közbiztonsági gócpont
adja ki az elfogatási parancsot.
Kemény tárgyak zuhognak a fejünkhöz,
súlyos, vérező kövek,
de néha röppen sóhaj is,
szeretet is, rózsza is.
És este a tűzhely mellett,
vagy szuronyos zsandárok között
hátrakötött kézzel,
mégis mondogatni kell
a fellebbezhetetlen,
sziklakemény,
erősítő,
vigasztaló
igét:
Krisztusnak és Pilátusnak,
farizeusoknak és vámosoknak,
zsidóknak és rómaiaknak
egyformán szolgálni
nem lehet.

A gyülekezetben látok egy hatalmas bálványképet: be van aranyozva és csillogó ruhába van öltöztetve. Úgy tűnik, hogy szemei drágakőből vannak, homloka zafírral van díszítve. De ha egy mélyebb pillantást vetünk a hiú díszletek mögé, mindenféle szennyet és rothadást látunk belsejében. Jóllehet a bálvány külsejét olyan ügyesen díszítették, hogy bele is lehetne szeretni. E bálvány neve: az önigazultság, a valóságos hiúság.

Visszagondolok arra az időre, amikor én is imádtam magamban ezt a képet, amíg egy reggel megpillantottam, és meg kellett állapítanom, hogy bálványom feje csorba, keze leesett és a férfiak emésztik... Istennem, akit tiszteltem és akiben bíztam, most olyan lett előttem, mint egy halom trágya és szemét!

Sajnos, sokan vannak, akik még soha nem jutottak el ilyen felismerésre. Bálványképük még kiváló állapotban van. Ilyenkor, Karácsony táján, talán egy kicsit szorult helyzetbe kerülnek, mert elmennek a templomba, azt gondolva, hogy ezzel ismét mindent helyrehoztak. Szép imákat mondanak, valamivel több alamizsnát is dobnak a perselybe, hogy nagyokat érezhessenek... De ezzel csak ismét kifényesítették istenüket, amitől az, most újra igazán tiszteletreméltónak tűnik.

Ez a varázslatos bálvány csak akkor fog összetörni, ha valóban bejut a lélekbe Jézus Krisztus evangéliuma. És akkor pillanatok alatt darabokra törik minden önigazultság és vallásos megelégedettség.

Charles Haddon Spurgeon
– baptista prédikátor

Karácsony királya

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Milyen egy jó király?
- Mi a legjobb szerinted egy király/királynő életében? És mi a legrosszabb?
- Jézus miért más, mint a többi király?

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Hogyan tudják a gyerekek szolgálni Jézust?
- Miért érezhette azt az óriás Jézust hordozva, mintha az egész világ terhe lett volna a vállán?
- „Felséges királyom! Életem-halálom kezdedbe ajánlom!” – ismerős ez a mondat? Miért hangzik el vajon ez gyakran a mesékben? Mit jelenthet?

A király nagyot sóhajtott, s trónjára huppant. Itt az ideje új főtanácsost választani.

Egy pillanat sem telt el, máris ott termett a palotában a három jelölt: Lord Paprika, Lord Puncs és Lord Piperkőc.

— *Adjon Isten, felség!* — hajbókoltak buzgón, majd rövest rákezdték:

— *Én vagyok a leggazdagabb!* — hetvenkedett Lord Paprika.

— *Én vagyok a legbölcsebb!* — kérkedett Lord Puncs.

— *Igen ám, de én ismerem a legeslegtöbb fontos embert!*

— hencegett Lord Piperkőc.

És így ment ez órákon át. A király teljesen elfáradt, mire a nemes urak elhagyták a palotát. Ám ugyanolyan tanács-talan maradt.

— *Felség!* — szólalt meg egy hang a sarokból. — *Megenged egy javaslatot?*

Zagyva volt az, az udvari bolond.

— *Nem bánom* — sóhajtotta a király —, *de csak, ha tréfa kerekedik belőle.*

— *Hát* — vigyorgott a bolond —, *ami azt illeti, épp egy tréfán törtem a fejem* — majd kuncogva belesutyorogta ötletét a király fülébe.

Másnap a király magához hívatta az urakat.

— *Mint tudjuk* — szólott —, *egy főtanácsosnak ismernie kell a király észjárását és szándékait. Igazam van, nemde?*

— *Hogyne, felség!* — helyeselt a három uraság.

— *Nos hát, íme a feladat: idén karácsonykor jómagam is részt veszek a betlehemes játékban. Mint ahogy a többi színész, én is álarcot fogok viselni. Aki kitalálja, hogy melyik szerepet játszom én, az lesz az új főtanácsos. Ám aki téved, az rangját és birtokát veszíti.*

Na, erre aztán nem számított a három uraság! Ám büszkeségük nem engedte meghátrálni őket, így hát meghajoltak és kórusban zengték: — *Ahogy felséged óhajtja!*

Eljött a karácsony este. A palotát betöltötte a nyárson sült vadkan, a forralt bor és a szilvapuding ínycsiklandó illata. Megkondultak a harangok, és pompás trombitaszóval kezdetét vette a betlehemes játék. A három lordot az első sorba kísérték. Innen nézték végig az előadást, és a végén mindenkinél hangosabban tapsoltak.

Ekkor egy szökkenéssel a színpadon termett Zagyva, és magához kérte a lordokat.

— *Szép hölgyek, nemes urak!* — kezdte ünnepélyesen. — *Különleges este ez a mai. Nemcsak azért, mert ma van szent karácsony ünnepe, hanem azért is, mert király urunk ma fog új főtanácsost választani.*

A közönség illedelmesen tapsolt, a három lord pedig igyekezett minél fontoskodóbb képet vágni.

— *Az új főtanácsos az lesz* — folytatta Zagyva —, *aki felismeri az álarc mögé bújt királyt. Lord Paprika, téged illet az elsőség.*

Paprika uraság kihúzta magát, és felszegte a fejét.

— *Egy olyan férfiúnak, aki megszokta a pompát, s én biza ilyen volnék, a napnál is világosabb, hogy a király egy gazdag ember bőrébe bújt. Úgy bizony, őfelsége volt az egyik király, mégpedig az, aki az aranyat hozta.*

— *Elég balga egy válasz* — fintorgott lord Puncs —, *már ha lehet ma ilyet mondani.*

— *Mondd hát, hisz a következő te vagy!* — szólt a bolond.

Lord Puncs szemügyre vette a szereplőket, és erősen törte a fejét.

— *Való igaz, hogy királyunk gazdag ember, de nemcsak gazdag, hanem bölcs is! És ki lehetne bölcsebb a legbölcsebb embernél is, ha nem egy angyal? Így hát amondó vagyok, királyunk nem más, mint Gábel arkangyal.*

A közönségnek szemlátomást tetszett a válasz, néhányan még tapsoltak is. Ám Lord Piperkőc türelmetlenül közbevágott.

— *Nem! Mindketten tévedtek! Ki a legfontosabb ebben a történetben? A király? Nem! Az angyal? Ő sem. Csakis az, akinek a legbefolyásosabb ismerősei vannak. Ez pedig nem lehet senki más, mint az, akire a választás esett, hogy Jézus földi atyja legyen. Én amondó vagyok, hogy a király József szerepét játszotta.*

A tömeg őt is tapsal jutalmazta, de Zagyva felemelt kézzel csöndet intett.

— *Hölgyek és urak!* — szólt kajánul. — *Itt az idő, hogy kiderüljön, vajon melyik nemes férfiú lett az est győztese.*

Azzal a három királyhoz lépett, és lerántotta a maszkot arról, aki az aranyat szorongatta.

A közönség hangosan felkacagott, Lord Paprika pedig felnyögött. Az álarc mögött ugyanis a mészáros fia, Henrik rejtőzött.

Ezután Gábel arkangyalról került le az álarc. Lord Puncs arcáról lefagyott a mosoly. A közönség még jobban hahotázott. Az álarc

mögül ugyanis Berta, a király szolgálója bújott elő.

Erre Lord Piperkőc önelégült mosollyal Józsefhez lépett, és így szólt:

— Örömmel állok őfelsége szolgálatjára — és mélyen meghajolt a Józsefet játszó alak előtt.

— Nos igen, Piperkőc barátom — vigorgott a bolond —, most már, hogy se birtokod, se rangod, akár fel is ajánlhatod szolgálataidat ennek a férfinak.

Azzal lerántotta a maszkot.

— Íme Foghíjas Bill, az ócskás — jelentette be vígan.

Lord Piperkőc levegő után kapkodott. A közönség majd megszakadt a nevetéstől. A bolond pedig sugárzott az örömtől sikeres tréfája láttán.

— Ócska trükk! — dúlt-fúlt Lord Piperkőc. — Ha ezek közül egyik sem a király, akkor amondó vagyok, hogy nincs is itt!

— Lassan a testtel! — válaszolta nagy nyugalommal a bolond. — A király végig a színpadon volt.

Azzal lerántotta az álarcot... a számárról! Síri csönd támadt. Lord Puncs pedig magából kikelve kiáltott fel.

— Szégyen, gyalázat! A király a számár volt? Felségsértés, én mondom!

— Csillapodj, Puncs! — parancsolta a király. — Hát nem értitek? Maga a mennyek királya is a szegények közt született e földre. Mi is lehetne megtisztelőbb egy magamfajta király számára, mint eljátszani azt a jószágot, aki alázatosan hordta a hátán Krisztust és az Ő Szent Anyját? Sajnos — rázta a fejét szomorúan a király —, én sem mindig így láttam magam. Gőgös voltam, mint ti, hárman. Ezért azt az embert választottam új főtanácsosomnak, aki rám osztotta a számár szerepét, és akitől megtanultam, hogy az alázat a jó király legfőbb erénye.

Ezzel az udvari bolond vállára tette a kezét. A nép felállva éljenzett. A három uraság csüggedten lógatta az orrát. A bolond és az ő ura a fabölcsőben fekvő gyermekre tekintett, és hálát adott a karácsony igazi királyáért.

forrás: Bob Hartman és Kállai Nagy Krisztina
— Karácsonyi mesélő könyv

Az óriás, aki a világ legnagyobb urát akarta szolgálni

Szent Kristóf legendája

Valamikor réges-régen Palesztinában élt egy óriási ember. Olyan erős volt, hogy egy patkót kettétört két ujjal, és egy megrakott szekeret is képes volt kirántani a sárból, mintha csak egy játék taliga lett volna. Tudta, hogy kivételesen nagy erő lakozik benne, és elhatározta: a világ leghatalmasabb urát akarja szolgálni.

Országról országra járt, királyokat keresett – meg akarta keresni közülük a legerősebbet, de mindig azt vette észre, hogy mindegyik fél egy nálánál nagyobb királytól. Végül megtalálta azt a királyt, akinek a leghatalmasabb serege volt, és akitől ezért az összes többi király is tartott, és a szolgálatába szegődött.

A király aztán hamar csalódást okozott az óriásnak, mivel kiderült, hogy ő meg bizony rettentően félt az ördögtől. Így hát az óriás beállott inkább az ördög szolgálatába, aki fennhangon bizonygatta, hogy nála nagyobb urat nem talál ugyan az egész földkerekségen. Az óriás elhitte neki, és mellészegődött.

Egy napon éppen egy útszéli kereszt mellett vitt az útjuk. Az óriás nyugodtan ment tovább, de az ördög reszketni kezdett. Az óriás ekkor megértette: van valaki, akitől még az ördög is retteg.

— Úgy látom, jól becsaptál engem, amikor azt mondtad, te volnál a leghatalmasabb úr a világon. Attól a valakitől, aki a keresztre van feszítve, úgy megrémültél, hogy csak na! Ezért tovább nem szolgállok téged.

Az óriás útnak indult, hogy mielőbb megtalálja végre a legnagyobb urat.

Az egyik nap egy sziklabarlang elé érkezett. A bejárata előtt éppen olyan keresztet látott, amilyentől az ördög úgy megrémült.

A barlangban egy szent remete lakott, aki az imádságnak szentelte az életét. Az óriás megkérdezte tőle, ki van azon a kereszt.

— Ő Jézus Krisztus fiam.

Majd elmesélt neki mindent Jézus életéről, a tanításáról, a csodatételeiről. Az óriás ámulva hallgatta végig az öreg remetét, és most már biztosan tudta, hogy Jézus Krisztus a legnagyobb úr, és egész hátralévő életében egyedül őt akarja szolgálni.

— Ha így van fiam, egyáltalán nem kell harcolnod, csak szeretned kell az embereket. Itt folyik a közelben egy nagy, sebes folyó. Sok ember nem tud átkelni rajta. Te erős vagy, segíts nekik átjutni!

Az óriás örömmel vállalta a feladatot. Kunyhót épített a parton, és nap mint nap átsegítette az arrajáró utazókat.

Egy nap egy kisfiú jött hozzá:

— Kérlek, vigyél át a túlsó partra!

Az óriás mosolyogva vállára vette. De ahogy belépett a vízbe, a folyó hirtelen vadul hömpölyögni kezdett, és a kisfiú is egyre nehezebb lett. Az óriás roskadozott, botja majdnem kettétört, de nem fordult vissza, és végül átért a túlsó partra. Lihegve kérdezte:

— Ki vagy te, kisgyermek? Olyan nehéz voltál, mintha az egész világ minden terhe rám nehezedett volna!

A kisfiú ekkor így felelt:

— Jézus vagyok, a Világ Ura, akit te anynyira kerestél. Mától kezdve legyen a neved Kristóf, ami azt jelenti: "Krisztus-hordozó".

Az óriás e találkozás után minden utazónak mesélt Jézusról – nem is adhatott volna nekik ennél jobb útutavalót. Így lett az óriásból Szent Kristóf, az utazók védőszentje.

„Az Atyának trónja van az égben, és a Fiúnak is, mert a jobbán ül, míg a Szentlélek trónja a mi szívünk, ami ezáltal Isten temploma lesz.”
(Szent Carlo Acutis)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Mennyire tekintek úgy a testemre, hogy az voltaképpen a Szentlélek temploma?
- Melyik lakás volt "ismerős" a számomra?

Avilai Szent Teréz
A belső várkastély
(Sarutlan Kármelita Nővérek)

„Ó, te emberi lélek! Te legszebbike az összes teremtményeknek, aki annyira óhajtod ismerni a helyet, hol kedvesed [Isten] tartózkodik, hogy megkeresd és Vele egyesülhess. Íme, tehát megmondtuk neked, hogy te magad vagy az a trónterem, amiben Ő lakik, és az a rejtékely, amelyben rejtőzik.”
(Keresztes Szent János)

← A szív liturgiája
– Jeges Mirjam
kármelita perjelő
tanítása

A Felséges Isten várkastélya

Avilai Szent Teréz „A belső várkastély” című műve a keresztény misztika egyik legszebb írása, melyben Szent Teréz a lélek útját mutatja be Isten felé egy hét lakásból álló várkastély képén keresztül. A várkastély legbelső lakásában lakik Isten, a hét lakás pedig a lelki élet útjának hét fokozata a megtéréstől egészen az Istennel való egyesülésig.

Képzelnék a dolgot úgy, mintha a mi lelkünk egy gyönyörű szép várkastély volna, egy darab gyémánthból, vagy ragyogó kristályból faragva, benne pedig sok lakás, mint ahogy az égben is sok van (Jn 14,2). [...] Amint említettem, ebben a várkastélyban nagyon sok lakás van, főül, alul, oldalt és középen, a legközepén azonban van egy, amely fontosabb valamennyinél, mert benne folynak a legbizalmasabb beszélgetések Isten és a lélek között. [...]

Ne úgy értsük ezeket a lakásokat, mintha sorjában, egy vonalban következnének egymás után, hanem így: a belső várkastély közepén van az uralkodói lakás, s benne a Király. Ezt a többi lakás úgy veszi körül, mint ahogy a pálmárügyben a levelek borítják egymást; szóval vannak lakások körülötte, fölötte, alatta, stb. Ne képzeljük az egészet kicsinynek: van ott bőven térségi terjedelem és nagyság. Nem kell túlzástól félnünk, mert a lélek nagysága messze felülmúlja mindazt, amit el tudunk képzelni. Valamennyi részét pedig besugározza a Nap, mely a belső várkastély közepén lakozik. [...]

Nézzük, vajon miképpen lehetne bejutnunk. Első tekintetre fonákságnak látszhatik, amit mondok, mert hiszen ha ez a vár maga a lélek, hogyan mehetne a lélek abba bele? Ha valaki bent van a szobában, annak nem mondjuk, hogy lépjen be! Igen ám, csakhogy az ember különböző módon lehet bent. Némely lelkek a várkastélynak csak külső kerületén tartózkodnak, s kisebb gondjuk is nagyobb, mint bemenni, s megnézni, hogy mi van abban a drágalátos épületben, s hogy milyen lakásokat foglal magában.

Egy tudós mondta nekem nemrég, hogy az olyan lélek, aki nem elmélkedik, olyan mint a béna vagy szélütött ember. Hiába van keze-lába, nem tudja mozgatni. Lélek is van ilyen: annyira gyöngé, s úgy belemerült az anyagiakba, hogy hiába nála minden: nem képes magába szállni. Úgy megszokta már azoknak a kígyóknak és fenevadaknak társaságát, amelyek a lelki vár körül nyüzsögnek, hogy maga is hasonló lett hozzájuk. Pedig gondoljuk csak meg, mily előkelő és gazdag ez a lélek természetét tekintve! Hiszen magának Istennek társaságát élvezhetné! De hát hiába: nem tud észre térni! A vége pedig az, hogy ha az ilyen lélek nem látja be idejében nyomorúságos helyzetét, akkor úgy jár, mint Lót felesége. Az sóbálvánnyá változott (Ter 19,26), mert kíváncsian visszatekintett, ő meg sóbálvánnyá lesz, mert nem kíváncsi betekinteni a saját lelkébe.

Amennyire én képes vagyok a dolgot megérteni, a lelki várkastély belsejébe csak egy kapu vezet, s ez az imádság és az elmélkedés.

Nem akarok itt különbséget tenni az ajakima és az elmélkedés között, mert hiszen ha az ajakima igazán imádság, akkor szükségképpen elmélkedés kíséri. Ugyanis: ha valaki ima közben nem figyel arra, hogy kivel beszél, s hogy mit kér tőle; ha nem gondolja meg, hogy kicsoda az, akihez kérését intézi, s hogy kicsoda ő maga: az ilyesmit nem nevezem imádságnak, bármennyire mozgassa is ajkait az illető. Igaz ugyan, hogy ha előzőleg felkeltette magában az imádkozási szándékot, s csak éppen most szórakozik el, akkor az még mindig imádság. Ellenben ha valaki mindig úgy beszél Isten Szent Felségével, mint ahogy rab-szolgájával tenné, s még csak arra sem ügyel, nem mondja-e rosszul, amit mond, hanem csak úgy hadarja el, amint éppen a nyelvére jön, vagy amint emlékezetébe ragadt: ezt nem tartom imádságnak, s adná Isten, hogy keresztény ember soha se tegyen így. [...]

Első lakás: A MEGTÉRÉS – gyümölcsei: bűnbánat, önismeret

„Sohasem fogjuk magunkat igazán megismerni, ha nem igyekszünk megismerni Istent. Csak akkor értjük meg igazában kicsinységünket, ha az Ő nagyságát szemléljük; csak akkor vesszük észre piszkos voltunkat, ha gyönyörködünk tisztaságában; csak akkor látjuk be, mily messzire vagyunk az igazi alázatosságtól, ha az Övéről elmélkedünk. [...] Csakhogy félelmetes cselfogásokat és törvéteket alkalmaz ám az ördög, hogy a lelkek sem magukat ne tudják megismerni, sem pedig a helyes utat ne legyenek képesek megtalálni. [...]

A sátán szándéka mindig gonosz, s hogy megakadályozza a lelket a továbbjutásban, minden szobában légiószám tartja ördögeit, s a gyanútlan léleknek ezerféle tört vet. Azokkal, akik már közelebb jutottak a királyi lakáshoz, ezt nem tudja oly könnyen megtenni; az önismeret lakásában azonban olyanokkal van dolga, akik még teljesen el vannak merülve a világias gondolkodásban, mámorosak annak gyönyöreitől, és el vannak telve annak hiúságával, nagyravágásával. Lelki tehetségeik tehát nem oly erősek és egészségesek már, mint amilyenek voltak, mikor Isten megteremtette őket. Így azután ezek a lelkek, annak ellenére, hogy szeretnének bűn nélkül maradni és hogy sok jót tesznek, mégis könnyen szenvednek vereséget.”

Második lakás:
LELKI KÜZDELEM
– gyümölcsei: hűség, kitartás

„A léleknek tehát valóban sokat kell itt szenvednie. Legtöbbet akkor, ha az ördög jellemet és erőt vesz benne észre, s ennek alapján attól fél, hogy előbbre talál haladni. Ilyenkor mozgósítja ellene az egész poklot, és mindent megtesz, hogy visszatérésre, sőt a belső várkastély elhagyására bírja. [...]”

Sokszor maga az Úr engedi meg, hogy rossz gondolatok üldözzenek és keserítsenek bennünket anélkül, hogy képesek volnánk azokat elűzni. Majd meg lelki szárazságot bocsát ránk. Olykor azonban még azt is megengedi, hogy azok a fenevadak megharapjanak bennünket. Azt akarja ugyanis, hogy az ilyen eseteken okulva annál óvato-

sabbak legyünk. De meg azt is kívánja látni, vajon igazán a szívünkre vesszük-e, hogy megbántottuk Őt? Ha tehát megtörténnek veletek, hogy elestek, ne vesztésétek el a bátorságokat, hanem csak menjetek újra előre: az Úr még ebből az esésből is jót tud kihozni.”

Harmadik lakás:
KÜLSŐDLEGES VALLÁSGYAKORLÁS
– gyümölcsei: alázat, engedelmesség

„Ilyen lélek, nézetem szerint, Isten irgalmából sok van a világon. Ezek őszintén kívánják, hogy Ő Szent Felségét soha meg ne sértsék, sőt még a bocsánatos bűnöktől is őrizkednek. Szeretik a bűnbánati cselekményeket; vannak bizonyos óráik az elmélkedésre; jól használják fel az időt; embertársaikkal szemben gyakorolják az irgalmasság cselekedeteit; nagyon komolyak és óvatosak beszédjükben, ruházatukban és házuk vezetésében... [...]”

Nézzük a magunk hibáit, s hagyjuk a másokéit. Éppen a nagyon lelkiismeretes emberek szokása, hogy mindenben megbotráncognak. Pedig mily könnyen megeshetik, hogy olyasvalakin botránkozunk meg, akitől a lelki élet lényegét illetőleg sokat tanulhatnánk. Lehet ugyan, hogy fölötté állunk illedelmes viselkedés és tapintatosság tekintetében, de hát ez, ha jó is, egyáltalában nem lényeges. Azt meg ne követeljük senkitől, hogy úgy viselkedjék, amint az nekünk tetszik. A lelki életre pedig szintén ne oktasson másokat olyan ember, aki talán azt sem tudja, hogy mi fán terem az a lelki élet.”

Negyedik lakás:
TERMÉSZETFELETTI ÉLMÉNYEK
– gyümölcse: Isten belső megtapasztalása

„Az Úr az Ő kegyelmeit akkor adja, úgy adja és annak adja, amikor, amint és akinek éppen akarja. [...]”

Hiába elmélkednénk többet, hiába ontánánk könnyeket: az a víz nem ezen az úton jön, s csakis annak jut belőle, akinek Isten megadja, sokszor pedig éppen olyankor adja meg, mikor a lélek legkevésbé gondol rá.”

Ötödik lakás:
LELKI ELJEGYZÉS
– gyümölcsei: szeretet, bizalom

„Tőlünk az Úr csak két dolgot kíván: azt, hogy szeressük Ő Szent Felségét és szeressük embertársunkat. Ezt a kettőt kell megvalósítanunk, s ha e két parancsot tökéletesen teljesítjük, akkor egyesülve vagyunk vele. [...]”

Legyetek meggyőződve, hogy minél jobban haladtok előre ez utóbbiban, annál jobban fogtok haladni az Isten iránti szeretetben is. Ő Szent Felsége ugyanis annyira szeret bennünket, hogy jutalmul felebaráti szeretetünkért ezerféle úton-módon fogja megnövelni azt a szeretetet, amellyel Neki tartozunk.”

Hatodik lakás:
SZENVEDÉS, MISZTIKUS ÉLMÉNYEK
– gyümölcse: megtisztulás

„Ó Uram Istenem, mennyire megkínzod Te azokat, akik téged szeretnek! De hát hisz ez mind csekélység ahhoz viszonyítva, amivel megjutalmazod őket. Nagyon

helyesen van, hogy drágán fizessük meg azt, ami nagyon értékes; s mennyivel inkább megéri a dolog mindezt a szenvedést, ha arról van szó, hogy a lélek megtisztuljon, és azután beléphessen a hetedik lelki lakásba, aminthogy a tisztítóhelyen is azért tisztulnak meg a lelkek, hogy bemehessenek a mennyországba. A jutalmához képest annyi ez a szenvedés, mint amennyi egy csöpp víz az óceánhoz viszonyítva.”

Hetedik lakás:
LELKI MENYEGZŐ
– gyümölcse: egység Istennel

„Mikor a mi Urunk jónak látja megsajnálja a lelket, amelyet már eljegyzett magának, s mikor végre megesik a Szíve azon, hogy annyira emészti a vágy utána: mielőtt megülné vele a lelki menyegzőt, behelyezi lakásába, amely a hetedik a lelki lakások között. [...]”

A mi jó Istenünk azt akarja, hogy leessék a hályog az illető lélek szeméről, és valami rendkívüli módon lásson és értsen valamit abból a kegyelemből, amelyben részesül. Midőn már bent van a hetedik lelki lakásban, a Szentháromság három Személye nyilatkoztatja magát ki előtte, és pedig értelmi látomásban, és valami sajátságos módon lép vele érintkezésbe. Mint valami lángtenger, mint valami ragyogó fényességű köd, úgy jelenik meg szelleme előtt külön-külön a három isteni Személy. Ugyanakkor valami csodálatos megértés jön létre a lélekben, minek folytán világosan belátja, hogy a három isteni személynek egy a lényege, egy a hatalma, egy a tudása, s hogy a három egy Isten.”

A mi Királyunk Szentséges Szívének kincseivel gazdagít bennünket

Alacoque Szent Margit – Jézus Szentséges Szívének apostola

Megjelent nekem lángtrónuson az Isteni Szív, az imádandó sebbel együtt. Nagyobb volt, mint a nap, átlátszóbb, mint a kristály. Töviskorona övezte, jelezve azokat a szúrásokat, amelyeket vétkeink okoztak neki. Felette kereszt annak jeléül, hogy az megtestesülésének legelső pillanatától fogva, amióta e szent Szív létrejött, vele egyesült. Mindjárt kezdettől fogva megtelt kegyelmevel, melyeket a megaláztatások, szegénység, fájdalmak és megvetések okoztak, és melyeket egész életén keresztül, és szent szenvedésében szentséges emberségének el kellett viselnie.

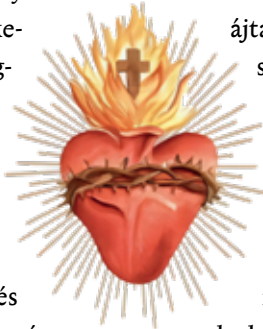
Értésemre adta azt is, hogy forró vágya az emberek szeretete után és az a kívánság, hogy letérítse őket a kárhozát útról, ahová a sátán seregestül hajtja őket, arra az elhatározásra indította, hogy kinyilatkoztassa Szívét az embereknek, a szeretet, irgalom, kegyelem, megszentelés és üdvösség minden kincsével, amely benne van. Így azután isteni Szívének isteni kincseivel bőségesen és pazaron meggazdagítja azokat, akik tőlük telhetőleg minden tiszteletet, szeretetet és dicsőséget megadnak és megszereznek neki. Ő mindezeknek a forrása. Ezt a Szívet tisztelni kell a testi szív képében. Azt akarja, hogy ezt a képet kifüggeszék, én azt magamon viseljem, és pedig a szívemen. Bele akarja vésni szeretete-

tét, meg akarja tölteni azokkal a kegyelmekkel, melyekkel telve van. Ki akarja irtani benne az összes rendetlen indulatot. Kegyelmeit és áldásait árasztja szét mindenütt, ahol ezt a szent képet kifüggesztik, tisztelik. Ez az ájtatosság szeretetének utolsó erőfeszítése volt, amellyel a szeretetteljes Megváltás ez utolsó századában az embereknek segítségére akar sietni, hogy a sátán uralma alól kiszabadítsa őket. Szét akarja azt rombolni, hogy minket szeretete uralmának édes szabadságába helyezzen. Újra meg akarja alapítani hatalmát azoknak a szívében, akik ezt az ájtatosságot magukévá teszik.

forrás: Zsámár Jenő SJ – *Íme a Szív*

Az Úr Isten azt akarja, hogy a földön élő lelkek minél több jót kívánjanak és kérjenek. Ha valaki egy császár elé állva csak garasokat kérne, ezzel megsértené őt, hiszen egy császár sokat, milliókat adhat. Ugyanígy Istentől se garasokat kérjünk, mert ez sértő lenne az Ő jóságával és bőkezűségével szemben. Kérjünk sokat, akkor majd sokat is kapunk, és ezáltal megnyilvánul Isten nagy dicsősége.

Szent Maximilian Kolbe

A MILLIÁRDOS AJÁNLATA

Egyszer interjút készítettek egy gazdag emberrel egy izraeli televíziós műsorban. Milliárdos volt. Megkérdezték tőle, hogy érte-e már őt meglepetésként valami úgy igazán. Azt mondta, hogy igen: a sok világszerte útja során egy keresztény ember valóságosan sokkolta őt a hitével. Így kezdte:

Egy nap Jeruzsálem egyik utcáján sétálva egyenesen beláttam egy templomba, és láttam, hogy egy férfi kinyújtja összeszorított tenyerét a menny felé. A délutáni ima után történt. Mindenki más befejezte az imádkozást és elment, de ő továbbra is buzgón imádkozott.

Kíváncsi lettem, ezért bementem a templom nyitott ajtaján, hogy lássam a férfi arcát... Láttam, hogy könnyezik ima közben.

Türelmesen kivártam, amíg befejezte az imát, aztán megkérdeztem tőle, mi a problémája, ami miatt sírva imádkozott Istenhez. Azt mondta, sürgősen szüksége van 10.000 dollárra a kórházban fekvő feleségének.

Azt mondtam: — *Ezért imádkozol ilyen szenvedélyesen?*

Igent mondott. Véletlenül pont 10 000 dollár volt a zsebemben. Így megszámoltam a pénzt és odaadtam neki.

Anélkül, hogy megköszönte volna nekem, leborult, hogy hálát adjon Istennek. Aztán felállt és végül megköszönte nekem is.

Elmondtam neki, hogy a hite lenyűgözött engem. Odanyújtottam neki a névjegy-

kártyámat a közvetlen, bizalmas telefonszámommal és e-mail címmel, majd ezt mondtam neki:

— *Lenyűgözött a hited. Bármikor szükség lesz pénzre vagy valamire, kérj bármilyen összeget, hívj ezen a személyes, közvetlen számomon, vagy írd a személyes e-mailemre és megkapod.*

Ez az ember megdöbbenett! Elutasította az ajánlatomat...

A tévés műsorvezető is meglepődött.

— *Miért utasította el az ajánlatát?*

— *Az indoka változtatott meg engem...* — válaszolta a fiatal milliárdos.

— *De hát mi volt az oka?* — kérdezte szemmel látható türelmetlenséggel a tévés.

— *Nos, idézem a szavait:*

„Nem, köszönöm. Nem foglak hívni, ha pénzre vagy bármi másra lenne szükségem. Mindig azt fogom hívni, aki téged küldött.”

forrás: tanulsagos.lapunk.hu

Jókai Mór A koldusgyermek

Az apját leütötte a hajókötél, a vízbe fulladt. Az anyja mosóné volt; éjszakai munkában meghűtötte magát, forrólázt kapott, meghalt. A kisfiú egyedül maradt, és még alig volt négy esztendő.

Mikor kivitték az anyját is a temetőbe, a kisfiú elgondolta magában: „mármost ki fogja nékem mondani: kedves kisfiam? Ki fog énnekem kenyeret adni reggel, este? Kivet nekem már ezután ágyat, ki ad rám tisztát, ha elszennyesedem, ki vesz az ölébe, ki csókolgat meg, hogyha valamim fáj?”

A szomszédok is elköltöztek, ki ide, ki oda, idegenek jöttek a régiek helyébe, akiknél, ha megjelent a kisfiú, ha bekérezkedett ajtaikon, azt kérdezték tőle: „mit akarsz? mit keresel itt? takarodjál innen!”

El is takarodott szegény, kiment az utcára, ahol senkit sem ismert, megállt egy szögletnél szépen, s úgy nézett a jövőmenő emberek szemébe: nem hasonlított valaki az ő apjához, anyjához, hogy azt megszólíthatná. Hiába nézte azokat, az embereknek más dolguk van, mint az őgyelgő gyerekekre ügyelni. Aki a mai világban akar valamit kapni, annak ki kell nyitni a száját. Az igazi koldusgyerek jobban érti a mesterségét; az utánaszalad a cifra uraknak, hozzájuk keni-feni magát piszkos condráival; azok aztán csak hogy megszabaduljanak tőle, vetnek neki valamit.

Az olyan koldus, aki csak sírni tud, meghalhat éhen.

Meg is halt volna éhen a kis poronty mindjárt az első két napon, ha egy jámbor, öreg gyümölcsáros-asszony nem árult volna ott azon a szögleten, amelyikhez ő szegődött. Ez csak elnézte, mit ácsorog az a kisfiú ottan olyan sokáig. Talán bizony lopni akar? Mikor aztán látta, hogy estig nem mozdul onnan, megszánta. Kiválasztott számára egy ütődött almát: „nesze, fogjad, hanem aztán mármost eredj haza!”

A kisfiú hozzá volt szoktatva a szófoga-dáshoz, s ahogy mondták neki, hogy menjen haza, szépen elindult haza.

Akkor pedig már este volt, és este a nagyvárosban minden ház ajtaja be van zárva. A kis árva fiú úgy elsírdogált magában, amikor elgondolta, hogy neki sehova sem lehet bemenni; őreá sehol sem vártak, az ő számára sehol sem vetettek ágyat.

Azután összehúzta magát egy kapu szögletében, s ott nagy sírtában elaludt, álmában megölelgette azt a követ, ami olyan jó volt, hogy gyenge tagjait a szél ellen védelmezte, s azt mondta neki: „édesanyám”.

Éjszaka is sokszor felébredt, mikor úgy fújt a hideg szél, s nyögve fordult másik oldalára, mikor olyan kemény volt az ágya.

Másnap megint felkereste a jó kofaasszonyt, aki látva, hogy olyan bús szegényke, ismét nekiadta ételmaradékát. Harmadnap, negyednap megint ott találta a jó öregasszonyt.

Ötödnap pedig hiába várt reá a szegleten. Sokan jöttek, mentek az utcán, még többen, mint egyébkor, csak az öreg nem jött ezúttal.

A kis árva fiú végre megkérdezé egy féllábú koldustól (nagyobb urat nem mert megszólítani):

— *Hol van most a jó néne?*

— *Ma nem fog itt árulni, fiam, — felelt neki a koldus — mert ma ünnep van.*

— *De hát miért van ünnep?*

— *Mert ma született a Jézus, látod, kisfiam, hogy mennek az emberek a templomba.*

Ahová annyian mennek, oda tán neki is szabad bemenni, gondolá a kis árva, s hogyan örült, midőn látta, hogy ebből a nagy-nagy házból, aminél szebb háza senkinek sincsen, nem utasítják ki, nem kergetik el, nem kérdik tőle: mit akar itten? hanem engedik ott gyönyörködni abban a sok szép énekben, s ellenni a sok ékes öltözetű úr között.

Valami nagy tiszteletreméltó ember azután sokat beszélt a népnek, elmondá, hogy született a kis Jézus jászolban, pásztorok között, hogy élt szegénységben, nyomorúságban, s hogy szerette azután is a gyermekeket mindig.

Úgy elhallgatta volna napestig, amit ez a tiszteletreméltó férfi beszélt.

Egész estig mindig talált templomot nyitva; este azután azokat is becsukták, s ő ismét az utcán maradt.

Annyi ablak ki volt világítva, az utcákon fényes hintók robogtak alá s fel; ragyogó boltablakokban fenyőfák voltak kitéve, égő viaszgyertyákkal, cukorangyalkákkal, picike bölcsőkkel, azokban aludt a kis Jézus.

Biztosan nem könnyű hátrahagyni a világiság langymelegét, hogy magunkhoz öleljük a betlehemi barlang csupasz szépségét, ám emlékezzünk: nincs valódi karácsony a szegények nélkül. Nélkülük lehet ugyan karácsonyt ülni, ám az nem Jézus karácsonya lesz!

Ferenc pápa

A kis árva úgy el tudta azokat nézni.

Mosolygó asszonyságok jöttek a boltokba, vásároltak azokból a tündéri szépségek-ből, ki-ki vitte haza, kisfiának, kisleányának – amit a kis Jézus küldött nekik.

Olyan szép a kis Jézus születésnapja!

Csak olyan hideg ne volna ezen a napon! Jó azoknak, akik meleg kályha mellett édesanyjuk keblén hallgathatják a szél süvöltését; de aki nem tudja, hogy hová menjen haza ilyen zord időben?

Ismét csak visszatért a templom ajtajához, ott letérdelt kis kezeit összetéve:

— *Édes Jézuska, aki úgy szereted a gyermekeket, ha volna szükséged olyan kis szolgálára, amilyen én vagyok, vennél engemet magadhoz...*

S a nagy Megváltó meghallá kis szolgálja kérését, és elvette őt magához, akit senki sem tartott magáénak a földön. Ott elaludt a kisgyermek, és felébredt – a mennyországban...

Ti, kik vigadtok s örültök szent karácsony napján, emlékezzetek meg azokról, akik éheznek és szomorkodnak!

← Magnus, a Mary's Meals alapítója, egy éhhaláltól megmentett lány, ill. egy ifjú adományozó inspiráló tanúságtétele

„Adj valamit a rászorulóknak, akármennyire apró is legyen az a valami. Hiszen annak nem apróság, akinek nincsen semmije. És Istennek sem apróság, ha azt adtuk, ami tőlünk tellett.”
(Nüsszai Szent Gergely)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- A mi karácsonyi ünnepünkön hogyan "vannak jelen" a szegények?
- Számomra mi okoz nehézséget az adakozásban?

Magnus MacFarlane-Barrow
A sufni, ahonnan (sokkal több, mint) 2 millió gyerek kap enni
– A Mary's Meals története

Mary's Meals – Mária konyhája

Medugorje egyik legszebb gyümölcse

A Mary's Meals egy katolikus skót testvérpár egyéni kezdeményezéséből vált világméretű segélyszervezetté; céljuk, hogy legalább napi egy tál ételt biztosítsanak az iskolás gyerekeknek a világ szegénységgel küszködő térségeiben. A szervezet magyarországi képviselője a Székesfehérvári Egyházmegyében, Piliscsabán működik.

Magnus MacFarlane-Barrow, a Mary's Meals alapítója és vezetője, Skóciában nőtt fel. Egy 1983-as medugorjei záródoklaton katolikus szülei hite újjászületett, ennek hatására panziójukat átalakították lelkigyakorlatos központtá.

A boszniai háborúról szóló képsorokat látva Magnus és testvére adományszervezésbe fogtak; hamarosan étel-, ruha-, gyógyszer- és pénzadományok tömege érkezett otthonukba. A fivérek kivettek egy hét szabadságot, vásároltak egy használt Land Rover-t, és csatlakoztak egy segélykonvojhoz. Az adományokat Medugorjéba szállították, majd hazatértek, azt gondolván: itt véget ért a küldetésük.

Ám az adományok továbbra is olyan mennyiségben érkeztek, hogy végül Magnus kivett egy év szabadságot, és eladta kis házát, hogy ki tudja vinni Boszniába az újabb segélyszállítmányt; majd, mivel az adományok áradata nem akart szűnni, "kénytelenek voltak" egy hivatalos segélyszervezetet létrehozni, így született meg a Scottish International Relief (SIR). A SIR tevékenységi köre egyre bővült: otthonokat építettek árva gyerekeknek Romániában, mobil klinikákat működtettek Libériában, és számtalan egyéb projektben vettek részt.

2002-ben Malawiban Magnus megismert egy Emma nevű asszonyt, aki az AIDS-től végsőkéig elgyengülve haldoklott otthonában, körülötte hat gyermeke. Emma azt mondta, csak azért imádkozik, hogy valaki gondoskodjon a gyerekeiről halála után. Magnus megkérdezte a legidősebb

fiút, Edwardot, mit szeretne legjobban; a gyermek így felelt: „Hogy elég ennivalónk legyen, és egy nap majd iskolába járhatunk.” Edward szavainak hatására alapították meg a Mary's Meals jótékonyági szervezetet, melynek fő profilja a gyermekétkeztetés lett. Az évek során rohamosan nőtt a programban étkeztetett gyermekek száma – ezt a hihetetlen növekedést New York érseke, Timothy Dolan így jellemezte: „A kenyerek és halak szaporításának modern megfelelője!”

„Mária konyhája” a világ legszegényebb országaiban¹ biztosít napi egyszeri táplálót

1 Benin, Ecuador, Etiópia, Haiti, India, Kenya, Libanon, Libéria, Madagaszkár, Malawi, Mozambik, Dél-Szudán, Szíria, Jemen, Zambia, Zimbabwe

2002 kb. 200 gyermek (Malawiban, 2 általános iskolában)

2010	400 000 gyermek
2011	500 000 gyermek
2012	700 000 gyermek
2014	900 000 gyermek
2015	1 000 000 gyermek
2021	2 058 099 gyermek
2022	2 279 941 gyermek
2023	2 429 182 gyermek
2025	több mint 3 000 000 gyermek

Malawi gyermekek (kép forrása: marysmeals.org)

étkeztést a gyerekeknek az iskolai napokon. Az iskolai étkeztetés segít, hogy ezekben az elmaradott régiókban több gyermek járjon iskolába, mivel az élelem rendkívül ösztönző számukra. Nagyon sok kisgyermeknek az iskolában kapott étel jelenti az egyetlen napi étkezését. Mivel nem éhesen kell végigülniük a napot, jobban tudnak koncentrálni a tanórákon, ami azért is nagyon fontos, mert az oktatás az egyik legerősebb eszköz a szegénységből való kitörésre. Egy gyermek, aki megtanul írni, olvasni és számolni, sokkal nagyobb eséllyel talál majd munkát, segíti a családját, és javítja közössége életét.

forrás: magyarkurir.hu, marysmeals.org

MARY'S MEALS HUNGARY

Mária Konyhája

– magyarországi képviselő

1000 Ft átutalása elegendő egy 20 fős iskolai osztály napi ebédjének biztosításához Malawiban. 9000 Ft-ból pedig egy gyermek egész tanéven át ételt kaphat az iskolában. Minden kicsi adomány nagy segítség a malawi iskolai projektünk támogatásában. Kérjük, ha van rá lehetőség, segíts!

Bankszámlaszámunk: Athleta Christi Magyarország Egyesület
Mary's Meals (HU 49) 10402104 50527086 86521012

Bódás János

KI VAN JELÖLVE A HELYED

Azért van síró, hogy vigasztald,
és éhező, hogy teríts asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezed.
Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat leljen karod között.
Azért roskadnak más vállai,
hogy terhüket te segítsd hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják,
s mélység felett van csak magasság.
Ha más gyötrődik, vérzik, szenved,
azért van, hogy te megmutathasd:
mennyi szeretet van benned.
Megmutattad-e néha legalább?
Enyhült, s szépült-e tőled a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt?
Ott is, hol eddig minden tiszta volt?
Ki vagy? Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Ki van jelölve a helyed,
ne nyugodj, míg meg nem leled.
Csak ott leszel az, aminek
rendeltettél. – Másként rideg,
céltalan lesz az életed.
Mag leszel, mely kőre esett,
elkallódott levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, ami kárba veszett,
mit soh'se kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan,
cserép, amiben nincsen virág,
s nem veszi hasznod sem az ég,
sem a világ.

Mire jó egy kis ezüst?

Egy napon a bölcs rabbit megkérdezte egyik tanítványa:

— Rabbi! Nem értem, miért van ez így: elmész a szegényhez, az barátságosan fogad és segít, amennyire csak tud. Elmész a gazdaghoz, az meg rád sem hederít. Hát mégis mi van abban a pénzben?

— Állj az ablak elé! — mondta a rabbi. — Mondd meg mit látsz?

— Látok egy anyát a gyermekével. Látom a kocsit, amint a térre ér...

— Jól van. Most állj a tükör elé! Nézd meg mit látsz?

— Hát mit látnék, rabbi? Önmagam!

— No, látod! Az ablak is üvegből van, a tükör is. Mihelyt azonban egy kis ezüstöt adsz hozzá, az ember már csak önmagát látja.

forrás: Gyűrű Géza
– Az élet Igéjét hirdetjük nektek

A CIVILIZÁCIÓ ELSŐ JELE

Egy közismert anekdota szerint évekkel ezelőtt Margaret Mead antropológust megkérdezte egy diák, hogy mit tart egy kultúrában a civilizáció első jelének. A diák azt várta, hogy Mead majd a halászhorgokról, agyagcserepekről vagy őrlőkövekről szól majd, de nem így történt.

Mead azt mondta, hogy a civilizáció első jele egy ősi kultúrában egy eltört combcsont volt, amelyet meggyógyítottak. Elmagyarázta, hogy az állatvilágban, ha eltöröd a lábad, meghalsz. Nem futhatsz el a veszély elől, nem juthatsz le inni a folyóhoz, vagy nem tudsz vadászni, vagyis táplálékot szerezni. Ekkor te egy darab hús vagy a vadállatok számára. Egyetlen állat sem él túl egy törött lábbal, mert túl hosszú idő kell ahhoz, hogy a csont összeforrjon. Ez a törött és meggyógyított combcsont bizonyíték arra, hogy valaki időt szánt arra, hogy az elesettnél maradjon, bekötözte a sebet, biztonságos helyre vitte az illetőt, és vigyázott rá a felépüléséig.

Margaret Mead szerint tehát „a civilizáció ott kezdődik, ahol másokat átsegítünk a nehézségeken.” Vagyis akkor vagyunk a legjobbak, ha másokat szolgálunk.

Rónay György

JELENLÉT

Nézz föl az égre: ott van
felhők és csillagok közt.

Pillants körül a földön:
ott van fűben, virágban,
állatok ámuló szemében,
emberek arcán.

Áss le a föld alá:
csontokból és kövületekből
szándékainak lábnyoma
dereng feléd.

Mindenütt láthatatlan.
Mindenben látható.

A boldog herceg

Oscar Wilde nyomán

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Ebben a történetben egyik szegény ember sem tudta meg, hogy a jótevője a boldog herceg volt. Miért olyan nehéz titokban tartanunk, ha valakivel valami jót tettünk?

○ Ismersz olyan szentet, aki különösen sokat törődött a szegényekkel?

○ Csak pénzzel tudunk segítségére lenni másoknak? Akinek nincs sok pénze, az vajon hogyan tud segíteni?

„Sokan beszélnek a szegényekről, de kevesen beszélnek a szegényekkel... Ne keressétek Jézust messzi földeken! Ő nincs ott. Ő itt van közel hozzátok. Veletek van! [...] Ha van rá szemetek, megtaláljátok Kalkuttát bárhol a világon. Kalkutta útjai minden egyes ember ajtajához elvezetnek. Tudom, hogy talán arra vágytok, hogy Kalkuttába utazzatok, de könnyebb a messzi embereket szeretni. Nem könnyű viszont azokat szeretni, akik mellettünk élnek.”
(Kalkuttai Szent Teréz Anya)

Magasan a város felett állt a boldog herceg szobra aranyruhába öltöztetve. Szemei drágakőből voltak és kardjának markolatát rubinkő díszítette. A szobrot sokan megcsodálták. Volt, aki szerint csak egy szélkakasra emlékeztetett, csakhogy annak legalább haszna van. Egy valaha gazdag ember, aki mindent elveszített, mégis elmosolyodott, és azt suttogta: milyen jó, hogy vannak még boldogok a világon. Az árva gyerekek megálltak előtte, és azt mondták egymásnak, hogy a szobor olyan, mint egy angyal. Egy tudós is hallotta őket, s kétkedve elmosolyodott, mert nem hitt semmi láthatatlanban. De a gyerekek tudták, amit ő nem: ők már láttak angyalokat – az álmaikban.

Az éjszaka egy fecske repült a város felett. Társai már régen elköltöztek melegebb tájakra. Ő azért maradt hátra, hogy ápoljon egy beteg fecskét, aki azonban ma este jobblétre szenderült. Mivel elfáradt a repülésben, leszállt a boldog herceg szobrára, és meghúzta a herceg lába mellett magát. Amikor fejcséjkjét a szárnya alá dugta, egy vízcsepp hullott a fejére. Ezen a kis fecske igen csodálkozott, mert az égen egyetlen felhőt sem látott. Ezt követte egy másik és harmadik vízcsepp. Feltekintett, és akkor vette észre, hogy a vízcseppek a boldog herceg szeméből potyognak.

— Ki vagy te? — kérdezte tőle a kis fecske.

— Én vagyok a boldog herceg.

— Ha boldog vagy, akkor miért sírsz?

— Amikor még éltem és emberi szív dobogott a keblemben, nem tudtam, mi a fájdalom. Gondtalanul éltem palotámban. Mióta azonban itt állok a város fölött, annyi nyomorúságot látok, hogy jóllehet ólomból van a szívem, nem tudok mást tenni, csak sírni. Kedves fecském, az egyik szűk utcában szegény házikötőt látok. Nyitva van a padlásszoba ablaka, és egy szomorú asszony néz ki rajta. Az asztalon ott a varrás, egy előkelő hölgy ruhája. Ezen dolgozik éppen.

Az ágyban a kisfia fekszik, láz gyötri és sír... Kedves fecske, arra kérlek, vidd el nekik a kardomon ékeskedő rubinkövet! Én sajnos nem tudok menni.

— Ó, engem várnak a társaim Egyiptomban a Nílus partján, a régi királyok síremlékein — válaszolta a fecske.

— Nem tartalak vissza, de legalább egy éjszakára maradj mellettem, és légy az én követem — kérlelte a fecskét a boldog herceg. — A kisfiú meghal, ha nem sietünk segítségére. Édesanyja szegény, és nem tud orvosságot venni.

— Én nem kedvelem a kisfiúkat — válaszolta a fecske — gyakran megdobáltak a folyóparton.

A herceg azonban olyan szomorúan és kérvően nézett a kis fecskére, hogy végül beleegyezett kérésébe.

— Rendben van, a te kedvedért itt maradok egy éjszakára és a követed leszek.

— Köszönöm kis fecske — hálálkodott a herceg. Közben a fecske éles csőrével kipiszkálta a rubinkövet a kard markolatából, és csőrébe véve elrepült a város házai felett. Elrepült a templom, majd a király palotája felett. Innen muzsikaszó hallatszott, és a kapun egy fiatal hölgy lépett ki vőlegénye karján:

— Holnap reggelre készen lesz az udvari bála rendelt ruhám! — örvendezett.

Közben a fecske elrepült a folyó felett és megérkezett a beteg kisfiúhoz. Lázban égtek a szemei és az édesanyja is elszundikált. A fecske berepült a nyitott ablakon, és az asztalra ejtette a rubinkövet. Néhányszor körülrepülte a kisfiút, akinek

földerült az arca a madár láttára: „Jobban vagyok” — mondotta és békésen elaludt.

A kis fecske pedig visszarepült és mindent elmondott a hercegnek.

A fecske útra készülődött és megkérdezte a herceget:

— Nem üzensz valamit Egyiptomba?

— Kicsi fecske, nem maradnál még egy éjszakára mellettem? Valahol, szegényes szobában egy fiatalembert látok, aki megémberedett ujjával színdarabján dolgozik. Segíteni szeretnék rajta...

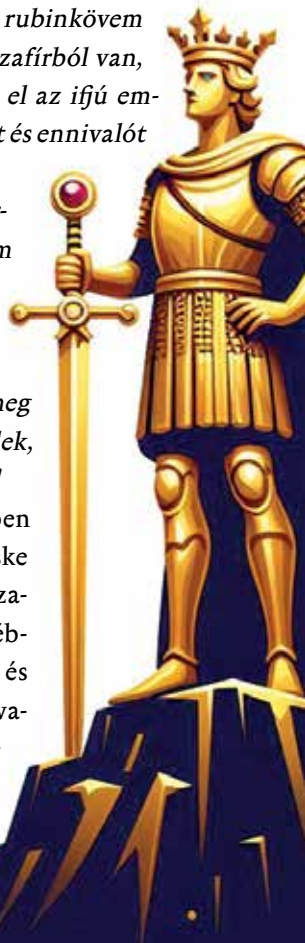
— No jól van, még egy éjszakára itt maradok és viszek neki is egy rubinkövet.

— Sajnos, több rubinkövem nincs, de a szemem zafírból van, ezt vedd ki, és vidd el az ifjú embernek, hogy tüzelőt és ennivalót vásároljon rajta.

— Kedves herceg, ezt nem tudom megtenni. Hogyan szűrhatnám ki a szemedet?

— Tedd csak meg kedves fecske, kérlek, teljesítsd kérésemet!

Az ifjú ember éppen aludt, mikor a fecske asztalára ejtette a zafírkövet. Mikor fölébredt, igen megörült, és arra gondolt, hogy valamelyik tisztelője ajándékozta meg vele. Most már legalább be

tudja fejezni a színdarabját. A fecske pedig visszarepült a herceghez, hogy búcsút vegyen tőle.

— Itt a tél, és hamarosan hó takarja a földeket. Éppen ideje, hogy útra keljek. Társaim már új fészket építenek valahol a piramisok országában. Téged azonban nem felejtetek el, jószívű hercegem. Tavasszal, ha visszajövök, olyan szép rubinkövet hozok neked, mint a rózsza.

— Kedves fecske, kicsi fecske, nézz csak le az utcára! Ott áll egy újságáros lány. Édesapja durva ember és megveri, ha kevés pénzt visz haza. Nincs se cipője, se harisnyája. Arra kérlek tehát, vedd ki a másik szememből is a zafírkövet, és vidd el neki!

— Nem, azt nem tehetem, mert akkor te egészen vak leszel!

— Ne bánd te azt, csak teljesítsd a kérésedet!

A kis fecske engedelmeskedett, és a kis leány kezébe tette a zafírkövet. Majd visszarepült a herceghez és így szólt hozzá:

— Te most már egészen vak vagy, azért nem hagylak el, hanem veled maradok.

Ettől kezdve a kis fecske minden nap körülrepülte a várost, és beszámolt a vak hercegnek a látottakról. A herceg biztatására lassan levelenként levette róla aranyruháját, és elvitte a szegényeknek. Közben egyre hidegebb lett, és leesett az első hó. A kis fecske már alig talált élelmet, és tagjai is meggémberedtek. Végül látta, hogy itt kell elpusztulnia. Utolsó erejével felrepült a herceg vállára, és így szólt hozzá:

— Éljd boldogan kedves herceg, és engedd, hogy megcsókoljam a te jótékony kezéd!

— Örülök, hogy elrepülsz a meleg Egyiptomba, és köszönöm, hogy ilyen soká kitarattál mellettem.

— Nem Egyiptomba megyek én, hanem a halál országába — válaszolt a fecske. Megcsókolta a herceg kezét és holtan esett a földre. Ebben a pillanatban megrázkódott a szobor, mert megrepedt a herceg ólomszíve.

A következő nap a város vezetői megálltak a szobor előtt, és így szóltak egymáshoz:

— Valóban siralmasan néz ki a boldog herceg. Kiesett a rubin a kardjából, szeméből a zafír, és az aranyruha is eltűnt róla...

— Éppen olyan, mint egy koldus — jegyezte meg a polgármester.

— És nézzétek csak azt a halott madarat a lába előtt!

A szobrot hamarosan eltávolították, és elvitték az olvasztóba, hogy újat öntsenek belőle. Csak az ólomból öntött szíve nem akart megolvadni. Ezért kidobták a szemétdombra, ahol a kis fecske teteme feküdt.

— Hozzatok el nekem a város két legdrágább kincsét, mondotta a Jóisten az anyainak. S ők elhozták az ólomszívet és a kis halott fecskét.

— Helyesen választottatok — mondotta az Úr. — Ez a kis madár megérdemli, hogy örökké a paradicsomban énekeljen. A boldog herceg szobra pedig a mennyország aranyvárosát fogja díszíteni.

A kis fa

norvég legenda – Bajzáth Mária nyomán

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy apró fácska egy magas hegycsúcson. A kis fa arról álmodozott, mi lesz majd belőle, ha megnő. Éjjel a fácska vágyakozva nézett a csillagokra, amelyek úgy szikráztak fölötté, akár a gyémánt, és kiabált nekik:

— Szeretnék kincsesláda lenni! Beborítva arannyal, és telve gyönyörű drágakövekkel. Én leszek a legcsodálatosabb kincsesláda az egész világon!

Múltak az évek. Eső jött, aztán napsütés, és a kis fa egyre nagyobbra és egyre magasabbra nőtt. Egy szép napon egy favágó ballagott fel a hegyoldalra. Megpillantotta fát, és azt mondta:

— Csodálatos ez a fa! Éppen erre van szükségem.

És a fa eldőlt a fényesen csillogó fejsze csapásai alatt.

— Most lesz belőlem szép kincsesláda — gondolta a fa —, csodás kincseket kapok majd.

Egy asztalos műhelyében kötött ki. De az asztalos nem gondolt kincsesládára. Gyakorlott keze alól egy jászol került elő. A szép fa nem gyémánttal és drágakövekkel lett tele, hanem fűrészporral és szénával az éhes állatok számára.

Sok-sok nap telt el és sok-sok éjszaka. A fa már majdnem elfelejtette egykori álmát, amikor egy éjjel angyalok szálltak és egy fénylő csillag gyúlt ki éppen a fölött az istálló fölött, amelyikben a jászol állt. Vándorok érkeztek, és egy fiatal nő fektette gyermekét a jászol puha szalmájára.

— Bárcsak jobb helyet készíthetnék neki!

— sóhajtott fel a férfi, aki mellette volt. Az anya megszorította a kezét és mosolygott. A fényes csillag rásütött a fényes és erős fára.

— Ez a jászol a legjobb hely neki! — mondta az asszony. És a fa tudta, hogy teljesült az álma, kincsesláda lett belőle. Benne volt a világ legnagyobb kincse.

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Milyen lett volna a karácsony akkor, ha Jézus egy királyi palotában született volna meg? Mi lenne más úgy?

○ Szent József a népszámlálás miatt el kellett, hogy menjen Máriával Betlehembe. Betlehem több mint 150 km-re volt az otthonuktól. Vajon milyen lehetett ez az út egy nagy pocakú kismama számára abban az időben?

○ Hogyan érezhette magát Szent József amiatt, hogy nem tudott szállást szerezni a várandós feleségének és az Isten Fiának? Vajon Mária hogyan viselkedett, amikor a hosszú és kimerítő út után kiderült, hogy nem kapnak szállást sehol csak egy istállóban?

○ Nekem mi a legnagyobb kincsem? Mi az, ami a leges-legfontosabb számomra?

„Imádkozni annyi, mint belépni Isten kincsesládájába, és kincseket gyűjteni egy kimeríthetetlen tárházból.”
(Charles Spurgeon – baptista prédikátor)

Prohászka Ottokár püspök
az angyalok karácsonyi énekéről:

„*Dicsőség
a magasságban
Istennek...*”

Egyermek dicsősége a Magasságbelinek. Igen, az. Az ég nem úgy, a virágos föld nem úgy, mint ez az emberség. A legkedvesebb isteni vonások e lélekről váltak le... ó be jó. Tükrözés, ragyogás, meleg. Érte áldjuk leginkább az Urat!

Dicsőség annyi, mint elismerni, s hirdetni valakinek kiválóságát. Tehát dicsőség ott van, hol értelem lakik... a magasban. Ha örök, síri csend volna, mint a déli jegestenger ragyogó jéghegyei közt; ha csillagok, s világok imbolyognának a mindenségben, mint körben járó füstölők, s thymia, s indiai füvek égnének bennük, de sem ember, sem angyali szellem nem élne a világban: akkor az Isten dicsősége még ki nem gyulladt volna. Dicsőség abban van, mikor a lélek eltelik ámulattal, s ajkáról ellebben a fohász: *Uram, én Uram, mily csodálatos a te neved az egész földön!* Arra való a lelkem, hogy az Isten dicsősége gyulladjon ki rajta, s az Isten dicsőrete csengjen meg benne. Memnon szobra minden lélek, a napsugár rajta zenévé olvad. Kulcsa a létnek; értelmetlen nélküle a lét. Mily nagy a kötelessége Istent dicsérni, műveit csodálni, csillagain, virágain éledegni, s önmagában is Isten dicsőségévé válni!

„... *békesség
a földön a jóakarató
embereknek!*”

Nem halál, hanem harmónia. Békét kell teremtenem magamban, hogy vérem, ösztönöm, szenvedélyem engedelmeskedjenek jóakaratomnak. Jóakaratom akkor lesz, ha ész és hit világoskodik nekem, s e kettős világosság nyomában erősen, s kitartóan akarok. Jóakaratom nem annyi, mint lágy, engedelkeny, cukorvizes akarat; jóakaratom az, mely a célnak megfelel; tud kemény, tud lágy, tud édes, tud szigorú lenni, ahogy azt az Isten akarja. – Akkor békém lesz Istennel, emberrel, s önmagammal. Ó, mily nagy jó, de egyszersmind ritka jó a jóakaratom, mely a bűnt kerüli, a rosszat legyőzi, a bajt elviseli! Kezdek jót, s jól akarni; ez a földi mennyország, az égi dicsőség.

forrás: Prohászka Ottokár
– Elmélkedések az evangéliumról

Reményik Sándor BÉKESSÉG ISTENTŐL

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, – a szív,
Amíg ver, mindörökké nyugtalan.
De mindörökké nyughatatlanul,
Istentől mégis Békessége van.
Nyugalma nincs, de Békessége van.
Békesség Istentől.

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, – vihar,
Örök hullámlás a víz felszíne.
De lent a mélyben háborítatlanul
Pihen a tenger s az ember szíve,
Hadd hullámozzék a víz felszíne.
Békesség Istentől.

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, – s ez a
Nyugtalanlás, mint a járvány, ragad.
Te sugarazd szét békességedet
És szóval, kézfogással másnak add.
Az Isten Békessége is ragad.
Békesség Istentől.

Reggel mondd, délben mondd és este mondd
A Feltámadott első, szép szavát.
És ragyogóbbá lesz a reggeled
És csillaghímesebb az éjszakád.
És békességesebb az éjszakád.
Békesség Istentől.

Békesség Istentől: mi így köszönjük,
Hogy köszöntésünkben lélek legyen –
Vihartépett fák – ágainkon mégis
Vadgalamb bűg és Békesség terem.
Békesség: köszöntésünk ez legyen.
Békesség Istentől.

Kérlek benneteket, tegyetek legalább egyszer egy próbát. Ha valaki megbánt vagy megszegyenít titeket, vagy elveszi ami a tiétek, imádkozzatok érte szívből az Úrhoz: *„Uram, mindnyájan a Te teremtményeid vagyunk, szánd meg őt, és vezesd el az igazi bűnbánatra.”* És akkor érezni fogod, hogy lelkedben megszületett a kegyelem.

Először kényszerítsd szívedet, hogy szeresse ellenségeit, az Úr pedig, látva jószándékosat, mindenben meg fog segíteni, és a benned megszületett tapasztalat is segítségére lesz. Ha rossz gondolatokat táplálsz ellenségeddel szemben, hiába imádkozol, még nem ismerted meg azt, akihez imádkozol.

Ha elkezdesz imádkozni ellenségeidért, békesség költözik a lelkedbe. Ha pedig megszeretted az ellenségedet, tudd meg, hogy Isten kegyelme már gazdagon él benned. Még nem tökéletes módon ugyan, de már elegendő mértékben ahhoz, hogy üdvözlj.

Ám ha szidalmazod rosszakaródat, az mindig azt jelenti, hogy a gonosz lélek lakik benned, aki ezeket a rossz gondolatokat sugallja szívednek, mert ahogyan az Úr mondta: a gonosz és jó gondolatok egyaránt a szíved mélyéből származnak.

Áthoszi Szent Sziluán

A karácsonyi fegyverszünet

írta: Vicki Sairs

Képzeld el Észak-Franciaországot és Belgiumot az első világháború kezdetén: a földeket sáros lövészárkok és szögesdrótok szelik át. A katonák – tízezzrel – lapulnak ezekben az árkokban: franciák, angolok, németek. Egy egész fiatal nemzedék, akik közül oly sokan fognak meghalni vagy megcsonkulni ezen a földön. És most nézd csak: Karácsony estéje van. Hideg dér szitál a mezőkre és az árkokra. Néhány angol katona kiles a "senki földjére", amely elválasztja őket az ellenségtől, és furcsa fényeket látnak pislákolni a német vonalak mentén. Támadás közeledik talán? Nem. A fények gyertyák, amik kis karácsonyfákon égnek. A német katonák a maguk módján ünnepelnek – komolyan veszik a karácsonyt. Mert karácsony este van, és karácsony este gyertyát gyújt az ember.

A hazájuk még arra is ügyelt, hogy kapjanak fát és díszeket. A háború ekkor még csak öt hónapja tart – a hatóságokban még van erő és lelkesedés az ilyesmire. A gyertyák fénye pislákol a fagyos levegőben, de a fényük nem változtatja meg a tájat, ahol a halott katonák mereven hevernek a földön – túl messze ahhoz, hogy bajtársaik elérjék őket és eltemessék.

Ahogy a brit katonák a sötét éjszakában nézik a fényt, egyszer csak ének száll fel a levegőbe – német hangok énekelnek. És az angolok ráismernek: „Csendes éj...” Nem értik a szavakat, de a dallamot ismerik.

Először gyanakvóak, de aztán visszaénekelnek. És az elkövetkező órákban valami csodálatos történik. Néhány bátor német katona kilép a senki földjére, kezüket úgy tartva, hogy lássák, fegyvertelenek. Egy-két angol is elindul feléjük, óvatosan. Spontán fegyverszünet tör ki – nemcsak ott, hanem a frontvonal több szakaszán is. Van, ahol csak pár órára, van, ahol napokra szól. Az addig egymásra lövöldöző emberek kezét fognak, családi fényképeket mutatnak egymásnak, csokoládét, cigarettát, sört és snapszot cserélnek. Rögtönzött focimeccset játszanak bíró nélkül. És időt szakítanak arra, hogy összegyűjtsék és eltemessék halottaikat.

Nem mindenhol történt meg, de akik átérték, soha nem felejtették el. Katonák írták haza: milyen különös érzés beszélgetni olyan emberekkel, akiket előtte ölni próbáltak. És sokan leírták ugyanazt a kérdést, ami mindkét oldalon elhangzott: „*Én nem akarok lőni... te akarsz?*”

Baráti beszélgetés az ellenséggel

Német és brit katonák barátkoznak egymással

A fegyverszünet persze nem tartott sokáig. A háború folytatódott, és 8,5 millió ember életét követelte. Kétszer ennyien megsebesültek. És a háború után megteremtődött a színpad a következő világégéshez – Hitler és a II. világháború számára.

Egy veterán, aki 85 éves koráig élt, azt mondta, hogy soha nem tudta a „Csendes éj” hallatán visszatartani a könnyeit. És én hiszek neki. Hogyan is ne sírna az ember egy ilyen történeten? De amikor sírok emiatt, próbálom elkerülni a pusztá érzélgősséget. Tanulni akarok a könnyeimből. Miért sírok valójában? Szomorú vagyok, mert az emberiség elmulasztotta a lehetőséget, hogy békét teremtsen? Igen is, meg nem is. Főként azért sírok, mert nincs meg bennünk az erő, hogy békét teremtsünk. Itt most illene azt mondani, hogy „*mindent meg tudunk tenni Krisztus által, aki megerősít minket.*” És ez igaz is. De mégis úgy érzem, önmagunktól képtelenek vagyunk igazi béketeremtők lenni. Ha képesek lennénk rá, vajon nem nézne ki jobban az Egyház, mint most? És vajon nem szeretnénk jobban egymást?

A könnyeim már nem szentimentálisak, mert kezdem felfogni, hogy Jézus valóban

azért jött, hogy megmentsen minket. Kezdem megérteni, hogy mi magunk nem tudjuk megmenteni önmagunkat. Ez nyilvánvalónak hangzik – hiszen a keresztény hit első lépése annak felismerése, hogy szükségünk van Megváltóra. De nekem hosszú időbe telt úgy élni, mintha valóban hinném is ezt, és gyanítom, nem vagyok ezzel egyedül.

A békés, biztonságos élet, amiben felnőttem, elfedte előlem, mi lakozik bennem valójában.

Emlékszem, mikor fiatal keresztényként hallottam R. C. Sproul teológust, aki azt mondta: „*Több közös van bennünk Adolf Hitlerrel, mint Jézus Krisztussal.*” Akkor túlzásnak tartottam, és nem vettem komolyan. De az életnek megvan az a különös képessége, hogy előhozza belőlünk a „kis Hitlert” – és ma már beismerem, igaza volt. Sőt, az Egyházban mintha ez a „kis Hitler” még jobban felszínre törne, amikor egymáshoz túl közel kerülünk. Nevetségesen hangzik, de aki átéli, annak fájdalmas. Még mindig fájnak dolgok, amiket a legjobb szándékkal mondtak vagy tettek – és én is fájdalmat okoztam másoknak, tudva vagy tudatlanul. Ezek a sebek nem halálosak, nincsenek holttestek, mint a lövészárkokban, de a szavak és tettek sebei mégis megmaradnak. Megbocsáthatunk és bocsánatot kérhetünk, de a szívünkben árkok maradnak, és az emlékek szögesdrótként karcollják a gondolatainkat.

Ez a fájdalom sokszor elbátortalanít, amikor mások felé szeretnénk vinni az örömhírt, hogy Krisztus meghalt és feltámadt értük. Néha mintha magunk is csalódtunk lennénk az eredményekben: vajon valóban

meg akarunk hívni másokat egy olyan közösségbe, ahol mi magunk is gyakran megbántjuk egymást?

Ekkor hallottam egy másik tanítót, Henri Nouwent, aki egy gyönyörű templomban, több száz ember előtt ezt mondta: „Az egész életünk azzal telik, hogy megbocsátunk egymásnak azért, mert nem vagyunk Isten.” E szavak hallatán – egy olyan ember szájából, aki maga is megsebződött a szeretetben – újra sírni kezdtem. Miért lep meg, hogy a keresztények is megbántják egymást? Hiszen tökéletlenek vagyunk. Miért várok másoktól többet, mint amit adni tudnak? Ők sem lehetnek Isten számomra – ahogy én sem lehetek az nekik. De akkor... Miért is jött el Jézus?

Lassan kezdem érteni. A karácsonyi fegyverszünet segít, hogy rájöjjenek: az emberi próbálkozások törekények – gyertyák az éjszakában, kézfogások hajnalban, és mögöttük újra a halál árnyéka. De Jézus nem ilyen. Ő békét szerzett számunkra Istennel, és az Ő fegyverszünete örökké tartó, megbonthatatlan. Ha erre gondolok, könnyek között, de gyógyulva sírok.

forrás: rosedale.edu

Tóth Árpád LÉLEKTŐL LÉLEKIG

Állok az ablak mellett éjszaka,
S a mérhetetlen messzeségen át
Szemembe gyűjtöm össze egy szelíd
Távol csillag remegő sugarát.

Billió mérföldekről jött e fény,
Jött a jeges, fekete és kopár
Terek sötétjén lankadatlanul,
S ki tudja, mennyi ezredéve már.

Egy égi üzenet, mely végre most
Hozzám talált, s szememben célhoz ért,
S boldogan hal meg, amíg rácsukom
Fáradt pillám koporsófedelét.

Tanultam én, hogy általszűrve a
Tudósok finom kristálműszerén,
Bús földünkkel s bús testemmel rokon
Elemekről ad hírt az égi fény.

Magamba zárom, véremmé iszom,
És csöndben és tűnődve figyelem,
Mily ős bús zokog a vérnek a fény,
Földnek az ég, elemnek az elem?

Tán fáj a csillagoknak a magány,
A térbe szétszórt milliom árvaság?
S hogy össze nem találunk már soha
A jégén, éjen s messziségen át?

Ó, csillag, mit sírsz! Messzebb te se vagy,
Mint egymástól itt a földi szívek!
A Szíriusz van tőlem távolabb
Vagy egy-egy társam, jaj, ki mondja meg?

Ó, jaj, barátság, és jaj, szerelem!
Ó, jaj, az út lélektől lélekig!
Küldözzük a szem csüggedt sugarát,
S köztünk a roppant, jeges űr lakik!

Martin Luther King

beszéde a Nobel-békedíj átvételekor
(1964. december 10.) – részlet

Előbb-utóbb az egész emberiségnek meg kell tanulnia együtt élni békében, és így a háború kozmikus gyászdalát a testvériség alkotó zsoltárává kell formálnia. Ehhez azonban az embernek olyan módszert kell találnia a konfliktusai megoldására, amely elutasítja a bosszút, az agressziót és a megtorlást. Ennek az alapja a szeretet. [...]

Nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy a kétségbeesés legyen a történelem kétértelműségeire adott végső válasz.

Nem hiszem el, hogy az ember jelenlegi természete erkölcsileg képtelenné teszi arra, hogy elérje az örök erkölcsi eszményt, amely mindig előtte áll.

Nem hiszem, hogy az ember sodródó roncs csupán az élet folyójában, aki képtelen befolyásolni saját sorsát.

Nem fogadom el, hogy az emberiség örökre a rasszizmus és a háború csillagtalan éjszakájához van láncolva, és hogy a béke és testvériség hajnalának fénye sohasem ragyoghat fel.

Nem fogadom el azt a cinikus nézetet, hogy a nemzeteknek egymás után kell leereszkedniük a militarizmus lépcsőjén a nukleáris pusztulás poklába.

Hiszem, hogy a fegyvertelen igazság és a feltétel nélküli szeretet mondja ki a végső szót a valóságban.

Ezért az ideiglenesen legyőzött igazság erősebb, mint a diadalmas gonosz.

Hiszem, hogy a mai ágyúzaj és golyózápor közepette is van remény egy fényesebb holnapra.

Hiszem, hogy a véráztatta utcákon fekvő, sebesült igazság újra felemelkedik, hogy az emberek között uralkodjon.

Merem hinni, hogy minden ember számára lehetséges lesz a test táplálása, az elme művelése és a lélek szabadsága.

Hiszem, hogy amit az önző emberek leromboltak, azt a másokra figyelők újra felépíthetik.

Hiszem, hogy egy napon az emberiség Isten oltára előtt meghajolva diadalt arat háború és vérontás fölött, és a béke uralma hirdettetik meg. [...]

Hiszem, hogy győzni fogunk!

Ez a hit adhat nekünk bátorságot szembenézni a jövő bizonytalanságaival.

Ez adhat új erőt fáradt lábainknak, miközben a szabadság városa felé tartunk.

És ha napjainkat sötét fellegek árnyékolják be, ha éjszakáink ezernyi éjszakánál is sötétebbek, tudni fogjuk, hogy egy új, valódi civilizáció vajúdásában élünk.

forrás: nobelprize.org

MEGFONTOLANDÓ
KÉRDÉSEK: ?

○ Hogy milyen jelentősége van a leborulásnak, jól szemlélteti, hogy még a Sátán is ezt kérte Jézustól. Számomra mit jelent térdelni a szentségi Jézus előtt?

○ Vajon miért nem akart Jézus olyan király lenni itt a földön, amilyen Dávid vagy Salamon voltak?

„Könnyebb az óvatosság ott, ahol nyilvánvaló a veszély: a lélek eleve felkészül a küzdelemre, ha az ellenség színt vall. Jobban kell félnünk és vigyáznunk akkor, ha az ellenség titkon settenkedik a közelünkbe, amikor a béke álarcában akar megtéveszteni. Ilyenkor rejtett ösvényeken lopakodik hozzánk, amiért a kigyó nevet is kapta. Ravaszkodása azonban változatlanul ugyanaz: burkolt cselekkel környékezi meg az embert. Ugyanezzel a fogással csalt már a világ kezdetén: hazug és hízog szavakkal, az egyszerű lelkeket éppen vigyázatlan hiszékenységünkkel fogva csapta be. Tegyük úgy vele, ahogyan az Úr: amikor felismerte, visszaverte. Mert a felismerés és leleplezés mindig megsemmisíti.” (Szent Ciprián)

Jézus és a világi hatalom kísértése:

„Ezt mind neked adom,
ha leborulva imádsz engem”

– Joseph Ratzinger (XVI. Benedek pápa)

Az ördög látomásszerűen egy magas hegyre vezeti az Urat. Megmutatja neki a világ minden birodalmát és azok gazdagságát, és föl kínálja neki a világuralmat. Hát nem éppen ez a Messiás küldetése? Nem öneki kell a világ királyának lennie, aki az egész földet a béke és a jó mód nagy birodalmában egyesíti? [...]

Krisztus országa más, mint a világ országai és az ő ragyogásuk, amelyet a sátán mutat. Ez a ragyogás, ahogyan a görög *doxa* szó mondja, látszat, amely eltűnik. Ilyen ragyogással nem rendelkezik Krisztus országa. Az igehirdetés alázata által növekszik azokban, akik engedik, hogy tanítványaivá tegyék őket, akiket a Szentháromság egy Istenre megkeresztelnek, és akik megtartják parancsait (vö. Mt 28,19).

De térjünk vissza a kísértéshez. Igazi tartalma akkor lesz látható, ha észrevesszük, hogyan öltött a történelem folyamán újabb és újabb alakot. A keresztény császárság intézménye nem sokkal később megpróbálta, hogy a hitet a birodalom egységének politikai tényezőjévé tegye. Úgy vélték, hogy Krisztus országának mégis csak egy politikai birodalom tündöklésének alakját kellene magára öltetnie. A hit erőtlenségén, Jézus Krisztus földi tehetetlenségén a politikai és katonai hatalomnak kell segítenie. Ez a kísértés – a hitet a hatalom segítségével biztosítani – minden évszázadban különböző formákban feléledt, és újból és újból azzal fenyegetett, hogy a hatalom ölése elfojtja a hitet. Minden századon át folytatni kell a küzdelmet az Egyház szabadságáért, azért, hogy Jézus országa ne azonosuljon egyetlen politikai képződménnyel sem. A hit politikai hatalommal való egybeolvadásának az ára végül mindig az,

Duccio: Krisztus megkísértése a hegyen

hogy a hit a hatalom szolgálatába szegődik, és meg kell hajolnia annak mércéi előtt. [...]

A kísértő nem elég otromba ahhoz, hogy közvetlenül az ördög imádását javasolja. Mindössze azt ajánlja nekünk, hogy az észszerű mellett döntsünk, egy megtervezett és megszervezett világ elsőbbsége mellett, amelyben Istennek, mint magánügynek ugyan meg lehet a helye, de a lényegét érintő szándékainkba nem szabad beleszólnia. Szolovjov szerint, ha az Antikrisztus könyvet írta, akkor annak címe minden bizonytalansággal ez lenne: „Egyenes út a békéhez és a világ jólétéhez” – amely úgyszólván az új Biblia lenne, és amelynek voltaképpen tartalma a jólét és az észszerű tervezés imádása.

Így Jézus harmadik megkísértése [hogy vesse le magát a templom párkányáról] alapvető kísértésnek mutatkozik: annak a kérdésként jelenik meg, hogy mit kell tennie a világ megváltójának. Ez a kísértés áthatja Jézus egész életét, és hivatása útjának döntő fordulópontján még egyszer egészen nyilván-

valóan megmutatkozik. Péter a tanítványok nevében megvallotta, hogy Jézus a Messiás, Krisztus, az élő Isten Fia, és ezzel megfogalmazta azt a hitet, amely az Egyházat felépíti, és megnyitja a hit új, Krisztusra alapozott közösségét. Ám éppen ezen a döntő ponton, amelyen „az emberek véleményével” szemben a Jézusra vonatkozó találó és döntő megismerés előtűnik, és ennek folyományaként kezdetét veszi Jézus új családjának a kialakulása, ott áll a „Kísértő”, annak a veszélye, hogy mindent az ellenkezőjére fordítson. Az Úr azonnal tisztázza, hogy a Messiás fogalmát a próféták igehirdetésének egészéből kell értelmezni, hogy az nem világi hatalmat jelent, hanem keresztet és a kereszt által létrejövő egészen más közösséget.

Péter azonban nem így értette: „Péter félrevonta és szemrehányást tett neki: »Isten mentsen, Uram! Ilyesmi nem történhet veled!«” Ha ezeket a szavakat úgy olvassuk, hogy a háttérben ott a megkísértés története, mint annak visszatérése a döntő pillanatban, akkor értjük meg igazán Jézus hihetetlenül kemény válaszát: „Távozz előlem, sátán! Botrány vagy nekem, mert nem Isten dolgaival törödsz, hanem az emberekével” (Mt 16,22). [...]

„Ó, ti oktanok és késedelmes szívűek! Milyen nehezen hiszitek el mindazt, amit a próféták mondtak” (Lk 24,25). Így szólítja meg az Úr az emmauszi tanítványokat, és így kell hozzánk is szólania minden évszázadon át, mert újból és újból azt gondoljuk, hogy meg kellett volna hoznia az aranykort, ha Messiás akart volna lenni. Ám Jézus nekünk is azt feleli, amit a sátánnak ellenvetésként

válaszolt, amit Péternek mondott, és amit az emmauszi tanítványoknak ismét elmagyarázott: e világ egyetlen országa sem Isten országa, nem az emberiség üdvösségének állapota. Az emberi ország emberi ország maradt, és aki azt gondolja, hogy létre tudja hozni a teljesen ép világot, az egyetért a sátán csalásával és átjátssza a világot az ő kezébe.

Akkor természetesen felmerül a nagy kérdés: Végso soron mit hozott Jézus, ha nem a világbékét, mindenki jólétét, ha nem a jobb világot hozta el? Mit hozott akkor? A válasz egészen egyszerűen így hangzik: Istent. Jézus Istent hozta el. Azt az Istent, aki előzőleg fokozatosan fedte fel arcát, Ábrahámától kezdve Mózesen és a prófétákon át a bölcsességi irodalomig – Istent, aki csak Izraelben mutatta meg arcát, ám akit a megközelítések sokféle árnyalatának alakjában a népek világában is tiszteltek. Jézus ezt az Istent, Ábrahám, Izsák és Jákob Istent, az igaz Istent hozta el a föld népeinek.

A sátán elleni küzdelemben Jézus győzött. A hatalom és a jólét hamis istenítésével, azzal a hazug jövővel szemben, amely azt ígéri, hogy a hatalom és a gazdagság által mindenkinek mindent megad, Isten istenvoltát állította szembe – Istent mint az ember igazi javát. A sátánnak a hatalom imádására csábító felszólításával Jézus a Második Törvénykönyvből – ugyanabból a könyvből, amelyet az ördög is idézett – származó ígét állítja szembe: „Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj” (Mt 4,10; MTörv 6,13). Izrael alapvető parancsa tehát a keresztények számára is alapvető parancs: egyedül Istent szabad imádni.

forrás: Joseph Ratzinger – *A Názáreti Jézus*

Jézusnak van királysága, de ez nem evilági jellegű, nem evilágból való. Nem azt mondja, „az én országom nem evilágban van”, hanem, hogy „az én országom nem evilágból való”. Evilágban létezik és ott fejti ki hatását. Egyenesen a világban mutatkozik meg, ott, ahol szava meghallgatásra talál. De lényegszerűen nem evilághoz tartozik, amint Ő és övéi sem tartoznak a világhoz. [...]

Jézus kijelentése – „Az én országom nem evilágból való” – azt jelenti, hogy király volta nem emberi eredetű, és törvényesítését sem emberi tekintélyektől kapja. Lényegét tekintve különbözik a világtól és annak minden hatalmi berendezkedésétől. Országa nem politikai jellegű mint Pilátus feltevése, de elővételezi azt az uralmat, mely Jézus második eljövételével az idők végén válik nyilvánvalóvá.

forrás: Rózsa Huba – Gál Ferenc:
Jézus kereszthalála és feltámadása

Sziintelen Adventben

Heinrich Spaemann,
német teológus pap gondolatai
Jézus második eljövételéről

Életünk vezérgondolatává kellene tennünk, hogy az újra eljövendő Úr érkezésének örvendezzünk, és megérkezésére méltók legyünk. Az kellene, hogy fő gondunk legyen, milyen elfoglaltságban talál minket, és szolgálatában hűségesnek talál-e minket. Az eljövendő világ sajátosan igazibb és ugyanakkor más, mint a mostani. Ha így tennénk, életünkben sok minden nagy kicsivé lenne, sok kicsi pedig naggyá lenne. Minden a maga valóságos méretében mutatkozna, és hazugságunk lelepleződne a jövőendő igazság színe előtt.

Igen, az őshazugság ereje az, hogy a valóság arányait – Isten, világ, örökkévalóság, idő – állandóan ellenkezőleg mutatja. Az árnyékos mulandót csalógató, éles fénybe állítja, hogy szívünket reá függesztjük, és az igazi fényt elvesztjük szemünk elől. De az eljövendő világ világossága leleplezi a csalást, és ha ezt szemünk előtt tartjuk, szabadok vagyunk.

forrás: szepe.hu

Lukátsi Vilma

VÉGTELEN ADVENTEK

Majd, ha elmúlik az ünnep, a karácsony,
S elalszik a gyertya a zöld fenyőágon...
Vajon... kialszik-e a fény a szemedben?
Ádventi nép! Vársz-e, élsz-e reményedben?
A Messiás eljött, de nem úgy, mint várták,
Nem fogadták be Őt, tagadták, utálták,
Hiszen királyt vártak, hatalmi jelt, pálcát,
Meg akarták mérni Isten igazságát,
És nem értették Isten Golgotáját...
És nem értették meg Isten Történelmét.
És nem értették meg Irgalmát, kegyelmét.
Azt, hogy az öröktől fogva élő Ige
Alázatosan jött le szolgálni ide.
S végigjárta minden lépését az útnak...
A prófécia is mind-mind ide futnak –
– De itt van kezdete már a másik útnak.
Később megértették, s szerte a világon,
Évente új várás indul, új karácsony.
Aztán... ahogy elmúlt a várásnak vége,
Indulunk ismét a köznapok elébe...
A Messiás eljön, de nem úgy, mint várják,
De aki megérti Isten Golgotáját,
Annak ádventje nem „karácsonyi ádvent.”
Mert tudja, visszajő onnan, ahová ment!
És amikor zsendül a fügefa virág:
A KEGYELEM betelt, s eljő az IGAZSÁG!
Ádventi nép! Ma már az örömhír csendül,
Emeld fel szemedet: a fügefa zsendül.
Vedd füledbe szavát, ígétét zengőn;
Várd igaz ádventtel: eljön, eljön, eljön!

MIÉRT KELL Istent imádni?

Az ember imádásra van teremtve, ezért mindig imád(nia kell) valamit. Legyen az pénz, karrier, divat, törvény, biztonság, szilárd rend, forradalom vagy bármi más. Aki valóban Istent imádja, az minden ilyen bálványt megfoszt a trónjától. Így válik életében az imádás valóban felszabadítónak. Átjár és leleplez mindent, ami nem Isten. Leépíti az előítéleteket, és a valódi igazságra vezet. Saját énjét is a helyére teszi.

Ezért a kitartó imádság egyúttal egy lassú kiüresedés is. Az élet és benne semmi sem az én tulajdonom, nem birtokolhatom, nem kaptam meg a születésem pillanatában egyszer s mindenkorra, hanem minden nap újból és újból ajándékba kapom. Ez a kiüresedés azonban sosem okoz az élettel szemben elidegenedést, fenntartásokat vagy közönyt, hanem éppen hogy életkedvet, felelősséget és életszeretet vált ki belőlem.

Piet van Breemen
– holland jezsuita atya

Az imádás a szeretetnek, a tiszteltetjes hódolatnak, a gyermeki önátadásnak és az alázatosságnak az aktusa Isten fonsége és szentsége előtt. Az ember Izzájához hasonlóan egy lenyűgöző jelenlét előtt találja magát, amely körül szeráfok kiáltják egymásnak: „Szent, szent, szent a Segegek Ura, dicsősége betölti az egész földet” (Iz 6,3). [...]

Az imádás az ember kiváltságos voltának legnagyobb jele, Isten jótékony közelségének felismerése, és az Istennel való megdöbbenő bensőségesség emberi kifejezése. Az ember földre borul, szó szerint összeroskad attól a mérhetetlen szeretettől, amelyben Isten részesíti őt. Imádni annyi, mint hagyni, hogy égjünk az isteni szeretettől.

Robert Sarah bíboros

Imádni az Urat nem könnyű, nem ösztönös cselekedet: bizonyos lelki érettséget igényel, mert ez egy belső – néha hosszú – út végpontja. Isten imádása nem ösztönös cselekvés bennünk. Az embernek igenis szüksége van az imádásra, de fennáll a kockázata annak, hogy imádása félresiklik. Ha ugyanis nem Istent imádja, akkor bálványokat fog imádni – nincs közbülső választási lehetőség: vagy Istent, vagy bálványokat.

Ferenc pápa

Igen fontos, hogy az ember legalább egyszer életében megta-pasztalja a megrendülést Isten színe előtt, átérezze, milyen kiűzetve lenni a szent helyről, s szíve mélyén megtanulja, hogy Isten az Isten, ő pedig nem Isten, hanem csak egy ember. [...] Kérünk kell Istent, hogy adja meg nekünk ezt a tapasztalatot, és az a hely, ahol ez a tapasztalat minket vár, az éppen az oltár: a transzcendencia és az égő csipkebokor helye, a szent hely, ahol kinyilvánul Isten fonsége és szentsége.

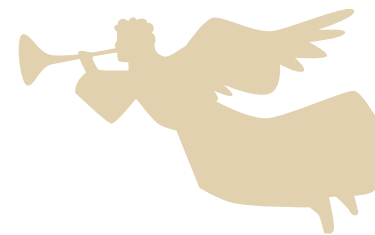
Romano Guardini
– katolikus pap, vallásfilozófus és teológus

A liturgiának az a küldetése, hogy dicsőítsen. De nincs-e valami visszás abban, hogy Isten nemcsak azt kéri, hogy imádjuk, hanem azt is, hogy elmondjuk neki, hogy Ő milyen csodálatos?

Igen ám, de Istent nem azért kell dicsérnünk, mert hiú és arra vágyik, hogy mondogassuk neki, hogy milyen fantasztikus, hanem azért, mert amit a dicséretben mondunk, az igaz. És az igazságot ki kell mondani. Az igazság örömeinek hangot kell adni.

A szerelmesek sem azért mondogatják egymásnak, hogy „szép vagy”, mert bókolni akarnak ezzel, hanem azért, mert az öröm nem teljes, míg nem jut kifejezésre.

Timothy Radcliffe bíboros

Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karórát, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentse, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyaram, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek, és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Fekete István
– magyar író

Az Úr ma is megtestesül minden szentmisében. Önmagát nyújtja nekünk és értünk az Eukarisztia misztériumában.

Ha az Ő születését ünnepeljük, felmerül a kérdés: kap-e helyet a mi szívünkben? Mert neki bennünk is meg kell születnie.

Nem egyedül jön és kopogtat, hanem Máriával és Józseffel együtt. Mert meg akarja szentelni családjainkat, meg akar tanítani bennünket is arra, hogy a valódi boldogság nem a külső körülményekben, hanem az egymás felé megélt őszinte szeretetben van.

Hollai Antal
– pápai káplán, címzetes apát

Nem kisebb hit meglátni Jézust a szentostyában, mint egykor volt meglátni a Megváltót a betlehemi újszülöttnben

Koronkai Zoltán SJ

Az egyik legnépszerűbb karácsonyi énekünk így állítja párhuzamba Jézus születésének titkát és az Eukarisztia valóságát: „Ó gyönyörű szép / titokzatos éj, / Égszemű gyermek, / csöpp rózsalevél. / Kisdedként az édes Úr / Jászolában megsimul / Szent karácsony éjjel. / Ó fogyhatatlan / csodálatos ér, / Hópehely ostya / csöpp búzakenyér / Benne lásd, az édes Úr, / téged szomjaz rád borul, / Egy világgal ér fel.” Szép egymásra hangoltság az is, hogy Jézus születésének városa, Betlehem héberül a "kenyér házá" jelenti. Itt született, aki az Élet Kenyerének mondta önmagát (vö. Jn 6,48).

Hitünk szerint az eucharisztikus ünnepelésben jelen van Jézus egész valója, de nemcsak a személye, hanem megváltásának egész misztériuma, életének eseményei. Így nemcsak az utolsó vacsora, Jézus szenvedése, halála és feltámadása, hanem megtestesülésének és születésének eseménye is megnyílik előttünk, jelen van és hat ránk, ha hittel kitérülünk a misztérium felé. [...]

Az eucharisztikus Jézus is osztozik az ember Jézus szegénységében és kiszolgáltatottságában. Ahogy az újszülött gyermek

teljesen kiszolgáltatott a szüleinek, hasonló módon tette kiszolgáltatottá önmagát Jézus az Eukarisztiában, szó szerint egyháza papjai és híveinek kezébe adva önmagát. [...]

Jézus a szentostyában törékeny és védetlen, egészen mások oltalmára szorul, éppúgy, mint amikor betlehemi kisgyermek volt. Bizonyos fajta kiszolgáltatottság Jézus egész életére jellemző. Felnőttként tudatosan adja önmagát az emberek kezére, akik azt tettek vele, amit csak akartak, ahogy Jézus maga előre megmondta: „Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is” (Mt 17,12).

forrás: jezsuita.blog.hu

Gerzsényi Sándor BÖLCSEK, PÁSZTOROK

Mind Betlehembe menjetek,
bölcsek, pásztorok!
Egy drága Gyermekek fekszik ott,
elé álljatok.
Előtte hódoló szívvel
gyorsan térdre hulljatok.
Ő a megígért Messiás!
Hálát mondjatok.

A kincsetek nem kell neki,
bölcsek, pásztorok!
Ő adja néktek kincseit.
Szívet tárjatok.
Üdvöt hozott! Ujjongjatok,
szegények és gazdagok.
A világ Ura földre szállt.
Benne bízzatok.

Az ünnepen mi is legyünk
bölcsek, pásztorok!
Csak őt imádjuk, ki nekünk
életet adott.
Isten Fia megszületett!
Bűneinkben nem hagyott.
A béke dicső Királya
minket megváltott.

A Szentáldozásban a Mindenség Királya érkezik szívünkbe!

Emmanuel Maillard nővér

Amikor Jézus a Szentáldozásban eljön hozzánk, rendkívül boldog, mint minden szerelmes, amikor kedvesével találkozik. Kész arra, hogy teljesen e szívnek adja át magát – ami a legnemesebb ajándék –, s ezenkívül arra is, hogy számtalan áldást, kegyelmet, ajándékot és jótéteményt árásszon ki a szívben. De mi történik, ha zárva találja a szívünket? Az illető megszokásból állt be a sorba áldozni, imádság nélkül, akár egyetlen szeretet-aktus nélkül. Jézus tulajdonképpen nem is érdekli őt. Ajtaja zárva van.

És mit tesz Jézus, ha zárt ajtókra talál? Természetesen tiszteletben tartja szabadságunkat. Vár és vár... Minden reménytelenség ellenére remélni fogja, hogy a szív egyszer csak megnyílik, hogy befogadja Őt és ajándékait. A szentmise végén azonban, amikor látja, hogy a szív semmit sem tartogat számára, elvonul anélkül, hogy elhelyezte volna benne mindazt a kegyelmet és ajándékot, amelyet oly nagy szeretettel készített elő számára. Elvonul anélkül, hogy jelezné, a szívét összetörte a bánat. El se tudjuk képzelni, micsoda fájdalmat jelent e szív számára, amely csupa szeretet, amely örömmel akarta volna adni gazdagságát, hogy megalázva, figyelmen kívül hagyva, semmibe véve kell távoznia. Az illető pedig

üres marad, mivel elszalasztotta a találkozási lehetőséget Istenével. Milyen sokszor tesszük ezt Jézussal a szentmiséken!

[Szent] Fausztina nővérnek ezt mondta: „*Ó, milyen fájdalmas számomra, hogy a lelkek a Szentáldozásban oly kevésbé egyesülnek velem. Várom a lelkeket, de ők oly közömbösek irántam. Gyengéden és igazán szeretem őket, s ők nem hisznek nekem. Kegyelemmel akarom elárasztani őket – s ők nem akarják elfogadni ezeket. Úgy bánnak velem, mint valami holt dologgal, pedig szívem tele van szeretettel és irgalommal.*” (Napló, 1447)

Ezzel ellentétben, ha nyitott, jól felkészült szívbe tér, amely gondosan megtisztult a szentgyónásban és őszintén örül, hogy befogadhatja Urát és legkedvesebb barátját, Jézus kedvét leli e szívben. Ahogy Fausztina nővérnek mondja: „*Gyönyörűség számomra összekapcsolódni a lelkekkel. Tudj róla, leányom, hogy amikor az emberek szívébe betérek a Szentáldozásban, kezeim telve vannak kegyelemmel, amit a lelkeknek akarok adni.*” (Napló, 1385) Valamint: „*Írd fel a szerzetes lelkek részére, hogy gyönyörűség a szívükbe jönnöm a Szentáldozás által.*” (Napló, 1683) [...]

Miután betért a nyitott szívbe, mit tesz? Abban leli örömét, ha megváltoztathat, megtisztíthat, megvigasztalhat bennünket – különösen is megmutathatja, milyen nagymértékben képes átalakítani bennünket. Ugyanis nem kevesebbé, mint önmagává alakít minket.

Úgy is mondhatnánk, hogy mindazt, ami je van és mindazt, ami Ő maga, a miénkké

teszi. Nem véletlen, hogy Jézus egy ételt, a kenyeret választotta ki arra, hogy közösségre lépünk vele. Mást is választhatott volna. Az étel azonban tökéletes képe annak, amit a lelkünkben titokzatosan végbe visz.

Ha megeszem egy gyümölcsöt, az átalakul és néhány óra leforgása alatt, elnézést a kifejezésért, de Emmanuel nővér lesz belőle. Minden sejttem részesül a táplálékban, megerősödik és megújul tőle. Anélkül, hogy tudatosan odafigyelnék rá, a gyümölcs minden testrészemet táplálja: az agyamat, a véretem, a szememet, a lábam és minden belső szervemet. Tudjuk, hogyha megeszünk valamit, a szervezetünk magába olvasztja, átalakítja azt. Megemészttem a gyümölcsöt, és anyagcserém révén a sejtjeimhez jut a táplálék.

Amikor a Szentáldozásban magamhoz veszem Krisztus testét, a művelet egyszerre hasonló és különböző. Nem én alakítom át Jézust önmagammá, hanem ellenkezőleg: Ő olvaszt magába és alakít át engem önmagává. Nagy titok ez, amelyben Krisztus lelké és az emberi lélek egyesül! [...]

Mivel Jézus – természetesen szívünk nyitottságának és iránta való vágyakozásunknak arányában – önmagává alakít minket, azt mondhatjuk, hogy a Szentáldozás hatalmas léptekkel visz minket előre a szentté válás útján. Ha ugyanis Jézus örömét, békéjét, irgalmát, erejét, szeretetét, világosságát és a többi rá jellemző dolgot adja nekünk, azzal saját szentségében is részesít bennünket. Istenivé tesz minket!

forrás: Emmanuel Maillard nővér
– A Szentlélek végül elhozza a békét

„Gyertek hozzám mindnyájan...”

Mt 11,28

– Hogyan imádjuk a szentségi Jézust?

▶ **Szentségimádásod alatt nincs elvesztegetett idő!** Akkor sem, ha nincsenek közben magvas gondolataid, és az égvilágon semmit nem érzel. Bíz rá lelked az Úr szeretetének melege! Időt kell hagynunk a napnak, hogy lebaránts – ez türelmet igényel. Amint a napsugarak sok pozitív hatását sem érzékeled közvetlenül, úgy áll a dolog az "isteni nappal" is, de mikor Vele vagy, Ő alakítja a szíved és gyógyít téged. Te ilyenkor az Ő szeretetének sugaraiban vagy! A nap akkor is hat, ha te semmit sem érzel. Eltérően attól a naptól, ami földünket megvilágítja, nem fogsz leégni. De amint a földi napnak sok pozitív hatását nem érzékeled közvetlenül, úgy áll a dolog az isteni nappal is, amely alatt a szentségimádásban időzöl.

▶ **Itt nem kell semmiféle teljesítményt felmutatnod.** Jézus nem valamit akar tőled, hanem téged akar. Megajándékozhatod Őt a jelenléteddel, a figyelemmel, az időddel.

▶ **Tudatosítsd magadban az Ő valóságos jelenlétét!** Ő itt van! Akár ismételtgetheted is magadban: „Uram, tudom, hogy itt vagy.”

▶ **Ha szentségimádáson vagy, Jézus figyel rád.** Engedd, hogy szerető tekintete rajtad nyugodjon. Amikor a szentségi Jézus előtt térdelsz, az Ő teljes figyelme és szeretete egyedül a tiéd! Ő teljesen tefeléd fordul. Maradj egyszerűen az Ő jelenlétében – így tudja alakítani a szívedet.

▶ **Ő úgy fogad el téged, amilyen vagy.** Nem kell előbb "jónak" lenned, hogy a közelébe mehess. Időzz nála abban a biztos tudatban, hogy Ő téged feltétel nélkül szeret, minden hibáddal és gyengeségeddel együtt. A te személyed értéke ugyanis nem függ a jó vagy rossz cselekedeteidtől. Jézus szeretete irántad feltétel nélküli.

▶ **Ha szentségimádásra mész, "vidd magaddal"** mindazokat Jézus elé, akikért könyörögni szeretnél – bíz rá mindent és mindekit! Mondd el Neki az örömet, bánatodat, a terveidet, kérj tőle erőt, kegyelmeket... stb.

▶ **Nincs alkalmasabb időpont, mint a szentségimádás, hogy lehívd a Szentlelket magadra!**

forrás: I. Obereder – A szeretet sugárzásában

A parasztember hódolata

– az arsi plébános, Vianney Szent János beszédeiből

Volt egy ember, ki sosem ment el a templom előtt anélkül, hogy be ne tért volna. Reggel, mikor munkába ment, este, mikor munkából jött, ajtónál hagyott csákányt, lapátot és sokáig imába merülve maradt az Oltáriszentség előtt. Ennek én nagyon örültem...

Egyszer megkérdeztem tőle, hogy mit mond Krisztus Urunknak a hosszú látogatás alatt. Tudjátok, mit felelt?

„Ah, plébános úr, nem mondom én neki semmit. Csak nézem Őt, s Ő néz engem!” (Itt könnyek nyomták el a szent plébános szavát, majd folytatta:) Milyen gyönyörű ez, gyermekeim! Milyen gyönyörű! A szentek nem kímélték magukat, csak hogy meglássák az Istent és érte dolgozzanak. Elfelejtettek minden teremtetett dolgot, csak hogy Őt megtalálják: így jut el az ember a mennyországba...

forrás: Monin abbé – Szól az arsi szent

Leszállt az ember Teremtője, az Isten Bölcsesége, nem erőben, hanem erőtlenségben. Jött, nem hogy követelést érvényesítsen, hanem, hogy adósságot fizessen. Jött gazdagság helyett szegénységben, megbecsültetés helyett gyalázatban, boldogság helyett szenvedésre. [...]

Hódolatunkat követeli, amikor angyalai körében országol, hódolatunkat váltja ki, amikor a bűnösök körében időzik! Imádasraméltó örökös nyugalomban, imádasraméltó udvarának dicsőségében, imádasraméltó művei szépségében, de legimádasraméltóbb, legkirályibb, legmeggyőzőbb megálázottságában.

Szent John Henry Newman

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Hogyan viszonyulok a szentségimádáshoz?
- Mit érezhet Jézus akkor, amikor meglátogatjuk Őt a szentségimádás alkalmával?

„Ha kiállunk a napra, lebarácsolunk. De az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus előtt állva szentté leszünk!” (Szent Carlo Acutis)

„Az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus minden egyes egyházközségünk élő szíve” (Szent VI. Pál pápa)

„Meggyőződésünk, hogy a világ megújulása csak a Szent Eucharisztia által következik be.” (XIII. Leó pápa)

„A többi szentségek Isten ajándékait foglalják magukban; a legméltóságosabb Oltáriszentség olyan ajándék, amely Istent magát.” (Liguori Szent Alfonz)

„Az Eucharisztia jelenlétében eltöltött bármennyi idő, legyen az hosszú vagy rövid, életünk legjobban eltöltött ideje” (Genovai Szent Katalin)

← Szentségimádás
iskolája
– Fábry Kornéllal

Teréz Anya a szentségimádásról

A Teréz anya által alapított Szeretet Miszió Miszió szerzetesrendben mindennap egy óras szentségimádás van. Jézus ezáltal erőt ad a nővéreknek ahhoz, hogy áldozatosan szolgálják a legeslegszegényebbeket.

A szentségimádás alatt Jézus átalakítja az emberi szíveket és meggyógyítja a mai világ betegségeit és gyötrelmeit. Teréz anya ezt írta a nővéreinek és a munkatársainak: „Az az idő, amit az Oltáriszentségben rejtő Jézussal töltötök, a lehető legjobban felhasználta idő a földön. Minden Jézussal töltött pillanat elmélyíti a kapcsolatot velem, megszépíti halhatatlan lelketeket, mennyei dicsőséggel ékesíti, és hozzájárul az örök békesség megteremtéséhez a földön.”

Amióta a Szeretet Miszió Miszió bevezették a mindennapi egy óras szentségimádást, a számuk jelentősen megnövekedett. Szent Teréz anya ezt írta: „A közös szentségimádásunknak köszönhetően a duplájára növekedett a hívások száma. 1963-ban hetente egyszer végeztünk egy órán át közös szentségimádást. Ám a közösségünk csak 1973-ban kezdett el növekedni és felvirágozni, miután bevezettük a mindennapi szentségimádást.”

Amikor egyszer megkérdezték Teréz Anyától, hogy mit kell tenni ahhoz, hogy megmentsük a világot a katasztrófától, ezt felelte: „Elengedhetetlen az imádság. Minden plébánia legyen ott az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus lábainál, és imádják Őt. [...] Ki kell hangsúlyozni az örökimádás jelentőségét.

Imádkozó nővérek a rend főházának kápolnájában, Kalkuttában

Jézus az élet kenyérévé lett értünk, hogy életet adjon nekünk. Itt van éjjel és nappal. Ha valóban növekedni akartok a szeretetben, térjete vissza az Eucharishtiához, térjete vissza a szentségimádáshoz. Az életünknek az Eucharisztia köré kell fonódnia, arra kell szegednünk a tekintetünket, aki maga a Világosság. Közelítsétek szíveteket az Ő isteni Szíve felé, és kérjétek a kegyelmet, hogy megismerjétek Őt, kérjete szeretetet, hogy szeressétek Őt, kérjete bátorságot, hogy szolgáljátok Őt. Keressétek Őt! Szűz Mária, Örömről Oka által megértitek, hogy a világon sehol másutt nem fogadnak el jobban benneteket, és sehol nem fognak titeket jobban szeretni, mint ahogy teszi ezt Jézus, aki él és valóságosan jelen van az Oltáriszentségben. Ő valóban itt van személyesen, és vár rátok.”

M. Piotrowski SChr
Szeressétek Egymást! Magazin
2020/2 (34. szám)

„Méltó ezt a nagy Szentséget térdre hullva áldani...”¹

Testünk fontos szerepet játszik az Úrral való kommunikációban. A testtartások felébreszthetik vagy éppen csökkenthetik áhítatunkat – annak függvényében, hogy mennyire végezzük ezeket átéléssel vagy hanyagul, rutinszerűen. A térdelés a katolikus hagyományban az egyik legkifejezőbb testtartás, bizonyos lelki magatartások testi megnyilvánulása.

- 1. Imádás:** térdre borulva elismerjük Isten fenségét, hatalmát és szentségét
- 2. Alázat és bűnbánat:** elismerjük gyengeségünket, bűnösségünket, és Isten irgalmába kapaszkodunk
- 3. Könyörgés:** az erőteljes és odaadó kérés kifejezése (Jézus lábai elé borulva kérte pl. Jairus is, hogy gyógyítsa meg a lányát)
- 4. Hálaadás:** a mély hála érzése is leborulásban fejeződik ki (a tíz leprás történeténél így tett az az egy, aki visszajött Jézushoz megköszönni a gyógyulást)
- 5. Önátadás:** az emberi akarat "beolvasztása" az isteni akaratba (Jézus a Getszemáni kertben így imádkozott térdre borulva: „Atyám, ha akarod, kerüljön el ez a hely! De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied!” – Lk 22,41-42)

¹ Ezekkel a sorokkal kezdi Aquinói Szent Tamás a Tantum Ergo Sacramentum kezdetű híres himnuszát.

Van egy – a sivatagi atyák mondásaiból származó – elbeszélés, mely szerint Isten az ördögöt arra kényszerítette, hogy egy bizonyos Apollóniosz apátnak feketén, rút külsővel, ijesztően sovány végtagokkal és mindenekelőtt térdek nélkül jelenjen meg. A térdelésre való képtelenség itt egyenesen az ördögi mivolt lényegének tűnik.

XVI. Benedek pápa

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Számomra mennyire fontosak a testtartások a liturgiában? Van olyan, amit különösen szeretek a katolikus liturgiában?
- Mi lehet a jelentősége a teljes leborulásnak (pl. nagy-pénteken a pap a kereszttel, ill. papszenteléskor a szentelendő)? Mit gondolok erről?

„Valahányszor térdre hullunk és felkelünk, ezzel a cselekedettel azt mutatjuk meg, hogy a bűneink miatt leestünk a földre, és Teremtőnk szerető jósága által vissza lettünk hívva a mennybe.”
(Nagy Szent Baszileiosz)

„Az ember akkor válik nagygyá és érzi nemességének legmagasabb szintjét, amikor letérdel Isten színe előtt. A valódi nagyság alázatos, és aki alázatos, az letérdel. [...] Nem úgy kell térdre borulnunk Isten fönksége és szentsége előtt, mint a rabszolgák, hanem mint a szerelmese, a szeráfok társaságában elkápráztatva Isten ragyogásától, aki csöndes jelenlétével betölti szívünk templomát.”
(Robert Sarah bíboros)

← Tantum Ergo
Sacramentum
– Aquinói Szent
Tamás himnusza

Kövessük a három-királyok példáját!

– Szent II. János Pál pápa

Szeretném röviden felhívni figyelme-
tetet a Három Királyok viselkedésére.
Amikor a titokzatos csillag irányításával
rátaláltak Máriára a gyermek Jézussal,
„leborultak és hódoltak neki, majd elővették kin-
cseiket, s ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént
és mirhát.”

A modern ember is... Istennel találkozik,
amikor megnyitja előtte emberi énjének
ajándékát, hogy elfogadja és viszonzza a
mérhetetlen ajándékokat, melyeket először
Ő adott: a létezés ajándékát, a Megváltás
ajándékát, a hit ajándékát. És az a Gyermek,
aki elfogadta a napkeleti bölcsek ajándékát,
még mindig Ő, aki előtt az emberek és egész
népek „előveszik kincseiket”, vagyis mindazt,
ami számukra értéket jelent.

Az emberi szellem ajándékai különleges
értékre tesznek szert, amikor így megnyíl-
nak a megtestesült Isten előtt; a különböző
kultúrák kincseivé válnak, a népek és nem-
zetek szellemi vagyonává, az egész emberi-
ség közös örökségévé. Ennek a találkozásnak
a középpontjában Krisztus áll: ugyanaz, aki
a napkeleti bölcsek ajándékait elfogadta.
Ugyancsak Ő maga az, a láthatatlan és meg-
testesült Ajándék, aki megnyitja a lelkeket
az ajándékok ezen cseréjekor. S ezekkel az
ajándékokkal nemcsak egyesek élnek, ha-
nem népek, nemzetek, az egész emberiség.

forrás: II. János Pál pápa – Minden napra egy ima

Hát mi milyen ajándékot vigyünk a betlehemi Kisded jászolához?

Jézus számára a legcsodálatosabb aján-
dék az ember szíve, vagyis a szeretetből
szabadon felajánlott élet, hiszen ér-
tünk lett emberré. Istennek nem "vala-
mit", hanem önmagunkat kell adnunk.

Önmagunk felajánlásával így "helyet
adunk Istennek", hogy megszülethes-
sen bennünk a Fiú. Ez a karácsony lé-
nyege. És akkor Pál apostollal mi is el-
mondhatjuk, hogy „élek, de már nem én,
hanem Krisztus él én bennem.” (Gal 2,20)

Az önátadás nem egy pillanatnyi ér-
zelem vagy hangulat kérdése, hanem
akár egy egész életre szóló folyamat:
az ember lassan-lassan megtanul bíz-
ni Istenben annyira, hogy valóban

teljesen rábízsa magát. Ez a bizalom
szépen kifejeződik abban, ha Istentől
kapott szabad akaratunkat "visszaad-
juk" neki. „A szabad akaratnak köszön-
hetően minden egyes ember rendelkezik
önmaga fölött. [...] A szabadság akkor éri
el a tökéletességét, amikor Istenre, a mi bol-
dogságunkra irányul.” (KEK 1731)

Az önátadás tehát nem egy hősies
ugrás, hanem fokozatos érés gyümöl-
cse. Isten türelemmel vezeti az em-
bert, amíg megéri erre, hiszen a lélek
csak fokozatosan válik képessé arra,
hogy teljes szívből ki tudja mondani:
„Legyen meg a Te akaratod.”

Egy ilyenfajta felajánlás csak a kívül-
állónak tűnik úgy, mintha elveszí-
tettük volna szabadságunkat. Valójá-
ban pontosan az ellenkezője történik:
felszabadul az ember az élet értel-
metlenségétől. Tudja, kinek szolgál.
Az Úristennek felajánlani magunkat
annyi, mint viszonszeretni Őt a szó
legteljesebb értelmében, hiszen Ő
az, aki minket a semmiből alkotott. [...]

A felajánlás nem pusztán egy fel-
ajánló imádság elmondása, hanem
a leghatározottabb döntés, amely
természeténél fogva csak örökkéva-
ló lehet, mert a szeretet örökkéva-
ló. Nagy lelki érettség kell hozzá, ha
nem is feltétlenül és beérett szentség.

Barsi Balázs OFM

ÖNÁTADÓ IMÁDSÁG

Uram, átadom Neked életemet.
Szívemből megbocsátok mindenkinek,
aki életem folyamán megbántott.
Hálát adok mindenért, ami történt velem.
Minden ajándékodat megköszönöm Uram.
Hálát adok a szenvedésekért
és a rossz napokért is,
mert irgalmad és jóságod
mindent javamra fordított.

Kérlek Uram, add nekem Szentlelkedet!
Add, hogy fölismerjem mindig
Lelked vezetését, és készséges szívvel
engedelmeskedjek nekil!
Vegyél el belőlem
minden bizalmatlanságot és félelmet,
és add, hogy gyermeki szívvel
egészen Rád hagyatkozzam!

Rád bízom életemet, haláloamat
és minden javamat.
Add meg nekem Uram
azokat a lelki adományokat,
amelyekkel szolgálhatlak Téged ezután!

Fölajánlom Neked képességeimet
és körülményeim,
odaadom minden kívánságomat
és vágyamat.

Kérlek, légy Ura életemnek,
és változtasd át szívemet olyanná,
amilyenné öröktől fogva eltervezted!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek, miképpen kezdetben,
most és mindörökké. Ámen.

forrás: emmausz.hu

Amit mindenki megért

Összekuporodva ült már vagy fél napja a koncentrációs tábor egyik sarkában. A csúcsok felől havas szél fútt, de már nem fázott. Már fázni sem tudott. Tétován bámult maga elé. Zsákrongyba csavart, mállott cipőjét nézte, de nem látta. Körülötte csonttá soványodott alakok ölelgették a felszabadító katonákat. Friss ételszag csapta meg. Nagyot nyelt, szájában összefutott a nyál, de nem volt ereje, hogy fölkeljen. Hazagondolt. Vajon élnek-e? Mi van templomával? Gyülekezetével? Otthonával, ahonnan percek alatt kellett eljönnie azon a nyirkos éjjelen. Kiskabátban. Búcsú nélkül.

Lába előtt két másik rongycsomó állt meg. Nem volt ereje, hogy fölnézzen.

— Herr... Sie sind Pfarrer, nicht wahr?

Nem sokat tudott németül, de ezt megértette. Hogy ő lelkész-e? Tétován felnézett. Egy volt osztrák miniszter állt előtte szakállasan, soványan, aszottan, rongyokban. Igen. Lelkész... az volt... vagy ezer éve... az Alföldön... Abban a nagy faluban... addig a lidérces éjszakáig... De csak ennyit mondott:

— Jawohl.

— Akkor jöjjön — magyarázta fogolytársa —, egy lengyel barátunk éppen a szabaddulás órájában halt meg. El kellene temetni. Eddig csak éppen elkaparták, aki már nem bírta tovább. Ezen a temetésen végre pap is legyen.

A lelkész végignézett rongyain, piszkos kezén. Az osztrák elértette:

— Nem baj. Ilyen lesz a gyülekezet is.

Tétován állt meg a gödör előtt. A friss hanton zsákba varrt test pihent.

A sír körül néhány egyenruha és sok-sok szakállas, aszott arc. Ők is „egyenruhában”. Mindnyájan egyformák, lengyelek, magyarok, szlovákok, ukránok, németek, osztrákok, franciák, s ki tudja, még hány náció: az elkínzottság, a nélkülözés, az éhség egyenruhájában.

Kezét összekulcsolta:

— *Kegyelem néktek, és békesség az Istentől, aki teremtette az eget és a földet. Ámen.*

Mit is mondjon... mit is mondjon? Itt, itt... több száz kilométerre hazájától – itt, éppen itt? Hiszen alig van, aki érti. Nyolcan, tízen se, hiszen ő csak magyarul beszél.

— *Atyám! Te tudod, mit érzünk mindnyájan... nem tudjuk szavakba foglalni... és nem tudjuk talán soha... Légy áldott, hogy könyörültél rajtunk, köszönjük, hogy irgalmaztál nekünk...*

Fölnézett. Aszott, merev arcok nézték a sírt, vagy túlmeredtek a havas csúcsokon, túl a túlton, túl mindenben, üveges, dúlt szemekkel. Szörnyű panoptikum!

— ...Uram, irgalmas voltál ehhez az emberhez, hogy hazahívtad, hogy felszabadítottad... Úr Jézus Krisztus... könyörülj és irgalmazz neki, nekünk...

Úr Jézus Krisztus...

Az arcok megremezték...

— *Ne hagyd ezt az árva, beteg, esett népet, Jézus Krisztus.*

Néhányan térdre zökkentek. Csontjuk koppant a fagyos földön. Az ukránok mélyen meghajoltak, és háromszor keresztet vetettek.

Úr Jézus Krisztus...

Ezt mindnyájan értették, lengyelek, szlovákok, ukránok, németek, osztrákok, franciák és minden náció.

A szakállas, mosdatlan arcokon nehéz könnycseppek gördültek végig.

A pap vacogva, dideregve már-már csak ezt az egy nevet mondogatta, szinte öntudatlanul:

— *Jézus Krisztus, Úr Jézus Krisztus...*

Valaki sírni kezdett, nehéz, fölcukló férfísírással.

— *Jézus Krisztus... Jézus Krisztus...*

Már nem is volt emberi hangja, inkább csak nyögdelte.

— *Oh ma mère!* — sírt fel egy francia. Már mindenki térdelt. Hogy térdeltek! Csak a katonák álltak még feszesen. Feszesen és homályos szemmel.

— *Jézus... Jézus Krisztus* — kongott a pap hangja...

Az egyik katona letérdelt. Aztán a többiek is. Megrendülten és felszabadultan.

Ha látták ezt az angyalok, és látták, ha érezték a föld alatt valók, és érezniük kellett a föld alatt valóknak is, beteljesült Pál szava: Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Ott is. Itt is.

Akkor is. Most is.

Mindörökké.

Gyökössy Endre
Mai példázatok c. könyvéből

Weöres Sándor RONGYSZŐNYEG (13)

Én is világot hódítani jöttem
s magamat meg nem hódíthatom,
csak ostromolhatom nehéz kövekkel,
vagy ámíthatom és becsaphatom.

Valaha én is úr akartam lenni;
ó bár jó szolga lehetnék!
De jaj, szolga csak egy van: az Isten,
s uraktól nyüzsgő a végtelenség.

Szűz Mária Királynő

Arnaldo Pigna – kármelita szerzetes

A megváltás művében a Szűzanya hiteles segítségként áll Fia mellett, s miután a földi zárandokúton bensőségesen részt vállalt az életében és küldetésében, immár dicsőségesen osztzik a hatalmában. [...]

Ahogy Krisztus isteni jogon Király a teremtés, a megváltás és a megdicsőülés révén, úgy Mária anyai jogon Királynő, aki közbenjár értünk, és szétosztja Fia kegyelmét azoknak, akik kérik azt. [...]

Mária királynőként és anyaként szétosztja mindazt, amit a Királytól kapott. Hatalmával védelmezi gyermekeit, akiket a megváltásban való részvétele által kapott, és ajándékaival megörvendeztetni őket, mivel a Király úgy rendelkezett, hogy minden kegyelem fenséges királynői kezén keresztül áradjon. [...]

Jézus a Királyok Királya azért jött, hogy szolgáljon, amit egész életével megmutatott. Ugyanez érvényes Máriára is. Úgy gyakorolja uralmát, mint Jézus, vagyis szolgálatként tekint rá, de ezt a maga sajátos módján teszi, vagyis anyaként, aki szeretettel vigyáz a gyermekeire, s mindig készen áll, hogy befogadja, támogatassa őket és közbenjárjon értük.

forrás: Arnaldo Pigna – *Ímé, a te Anyád*

Világ Győzelmes Királynője engesztelő kápolna

Kovacsics Mária Natália nővér (1901-92) misztikus magyar szerzetesnő. Látomásai-
ban más látnokokhoz hasonlóan párbeszédet folytatott a Szűzanyával és Jézussal – ezeket Lelki Naplójában kellett lejegyeznie.

Jézus azt kérte a nővéren keresztül, hogy induljon el egy engesztelő mozgalom Magyarországon, és a bűnök engesztelése-
képpen Szűz Mária, a Világ Győzelmes Királynője tiszteletére építsenek engesztelő kápolnát a Normafánál, a Szent Anna-réten. Ha ez bekövetkezik, akkor a nővér ígéretet kapott arra Jézustól, hogy Magyarország mentesül a II. világháború borzalmaitól, illetve az engesztelő mozgalom elterjedése révén az egész világban béke következik.

Az Úr Jézus szavai: „Azt akarom, hogy az engesztelés jó illata szálljon fel szívemhez a magyar földről, és járja át az egész világot. [...] Amint a megváltás a betlehemi istálló-
ból indult, úgy fog elindulni Magyarországról nagy művem: a bűnök eltörlése, a lelkek megszentelése, a Sátán letaszítása,

Tudjuk, hogy Magyarország hivatása Szent István felajánló imája óta az engesztelés. Küldetésünk, hogy elterjedjen az a szemlélet, hogy mindenki magán kezdje a változást, és így a szeretet forradalmának megvalósulásával mindnyájunk élete változzon meg. Küldetésünk Isten irgalmában élni és mások számára az irgalmat kiesdeni. [...] Ne pusztán azért épüljön föl egy kőtemplom, hogy "megússzuk" a katasztrófákat! Ez csak pogány mágia lenne. A templom felépülése azt szimbolizálja, hogy nemzetként elfogadtuk engesztelő küldetésünket.

részlet a „Többlet Engesztelő Imaóra” füzetből
– felelős kiadó: Mészáros Domonkos OP

az én győzelmem. A magyar nép elnyeri tetszésemet, Édesanyám iránti tiszteletéért és szeretetéért.”

Mindszenty József hercegprímás 1947-ben meghirdette a Szűzanya fatimai kérésének teljesítésére az engesztelő mozgalmat – ennek nyomatakaként akarta felépíteni az engesztelő kápolnát. PL 2930/1947. levéltári számú levelében írásban rögzítette: „Főpásztori óhajom, hogy a magyar engesztelésnek szentély épüljön. A magyar püspöki kar 1946. dec. 26-i körlevele szellemében akarom az engesztelésnek ezt a szentélyét, mint az engesztelés évének maradandó emlékét...”

Natália nővér látomásaiban pontos leírást kapott – ezek alapján el is készült a kápolna tervrajza. Az engesztelő szentély alapkövét maga Mindszenty bíboros rakta le a letartóztatása előtti évben (1947), de a nővér látomása szerinti kápolna végül nem épülhetett fel. A kommunista hatalomátvétel mindent megállított: az egyházat üldözni kezdték, Mindszentyt bebörtönözték, Natália nővért elhallgattatták, a terv így meghiúsult.

1990 után többen felvetették az építés folytatását. A hívek anyagi támogatásával 2023. december 8-án, Szepőlételen Fogantatás ünnepén Erdő Péter bíboros egy kis kápolnát szentelt fel Boldogságos Szűz Mária Világ Győzelmes Királynője tiszteletére a Szent Anna-réten.

forrás: vilagkiralynoje.hu,
G. Komoróczy Emőke: A keresztény misztika

↑
A Világ Győzelmes Királynője
Mindszenty József bíboros
ünnepi miseruháján

Érettünk kisdeddé lett...

– Szent John Henry Newman, egyházunk új doktora a Megtestesülés misztériumáról

Mivel Ő Isten Szent Fia, bár leereszkedett, hogy bele-szülessen ebbe a világba, szükségképpen Szenthez méltó módon jött el: másképp, mint a többi ember. Magára véve természetünket – de nem a bűneinket – a mi természetünket valamiképpen a természet fölé emelte. Talán úgy, hogy az ég felhőiből szállt alá? Talán úgy, hogy a föld porából alkotott testet magának? Nem. Úgy, mint minden más ember: „asszonytól született” – ahogy Szent Pál mondja –, hogy ne más természetet, hanem az emberi természetet vegye magára. [...]

Az emberi nem elbukott, és a bűnbeesés óta „az emberi természet gyarlósága és romlottsága Ádám ivadékának öröksége, ... mert a test a Lélek ellen hadakozik, és ezért minden ember, aki evilágra születik, rászolgál Isten haragjára és kárhoztatására.” És „az apostol vallja, hogy az érzékiség és a bujaság a bűnös természetben gyökerezik.” „Ami a testből született, az test”, „Tisztátalan magból fogantat ki tehet tisztává?” „Lehet-e tiszta az asszony szülötte?” Vagy ahogy szent Dávid kiáltja: „Íme gonoszságban fogantattam, és bűnökben fogant engem az én anyám.” (Jn 3,6; Jób 14,4; 25,4; Zsolt 50,7) Senki sem születik evilágra büntelenül, vagy senki nem képes magát megszabadítani az eredendő bűntől, csak ha újjászületik a Szentlélektől. Hogy tudott volna Isten Fia Megváltóként eljönni, ha a többi emberhez hasonlóan jött volna el? Hogy is vezekelhett volna bűneinkért az, aki maga is bűnös? Vagy hogyan tisztíthatta volna meg szívünket az, aki maga is tisztátalan? Vagy hogyan emelhetett volna föl minket az, aki maga is szégyenkezik? Bizony, az ilyen hírnök ugyan-csak rászorult volna egy megváltóra a saját betegsége miatt, és éppen rá illene a mondás: „Orvos, gyógyítsd magad!” Az emberek közül a papok azok, akiknek „először saját vétkeikért” kell áldozatot bemutatniuk, „azután a nép vétkeiért”

(Zsid 7,27). Az viszont, aki Isten ártatlan Bárányaként, és teljhatalmú főpapként jött el, nem jöhetett el úgy, ahogy a naiv emberek elképzelték. Új és eleven módon jött el, olyan úton, amelyen csak Ő jött, és Ő maga lett az út. Izajás próféta volt az első, aki hírül adta: „Ezért az Úr maga ad majd jelet. Íme a szűz fogan, és fiút szül, s nevét Emmánuelnek fogja hívni.” (Iz 7,14) [...]

„A Világosság a sötétségben világít, de a sötétség azt nem fogta föl.” A sokaság számára egy volt az emberek közül. Bár a Szentlélektől fogantatott, egy szegény asszony hozta világra, aki szállást sem kapván, kitaszítva, jóságok istállójában szülte meg. Ó, csodálatos titok! Mily hamar nyilvánvalóvá lett, hogy már születésével elutasította a világ hódolatát. [...] Annyira jelentéktelen városkában nőtt föl, hogy még a derekabak is kételkedtek abban, hogy onnan jöhet valami jó. Semmiképpen nem akart kényelmet, segítséget vagy hitelt igényelni ettől a világtól, mert „a világ Általa lett, de a világ nem ismerte fel Őt.” Jótevőként jött, nem mint vendég. Nem azért jött, hogy kérjen, hanem azért, hogy adjon. [...]

Ebben az időszakban megilletődve és szeretettel kell közelednünk ahhoz, aki-ben a teljesség lakozik, és akitől azt magunk is megkaphatjuk. Járuljunk hát a Megszentelő elé, hogy megszentelődjünk. Járuljunk hát elé, hogy megtanuljunk szolgálni, és hogy az ehhez szükséges kegyelmet elnyerhessük. Az egyházi év más alkalmai arra buzdítanak, hogy éberek legyünk, hogy munkálkodjunk, küzdjünk és túrrjunk, ám ezúttal arra, hogy Isten ne-

künk mint bűnösöknek szánt ajándékaival törődjünk: „Nem jócselekedeteink által, hanem az Ő kegyelméből üdvözülünk.” Most azt kell megjegyeznünk, hogy semmit sem tehetünk, de Isten megtesz mindent. Ez kiváltképp a kegyelem ideje. Most meglátjuk és tapasztaljuk Isten irgalmát. Úgy járulunk elébe, mint az inaszakadtak, akiket hordágyakon cipeltek hozzá, hogy meggyógyítsa őket. Azért jövünk, hogy egészségessé tegyen minket. Gyermekként közeledünk, hogy tápláljon és tanítson: „mint a most született kisdedek, hamisítatlan szellemi tej után vágyakozva, hogy általa növekedjünk az üdvösségre.” (1Pt 2,2) [...]

Tegyen bennünket minden egyes Karácsony egyre inkább hasonlónak ahhoz, aki ekkor érettünk kisdeddé lett; legyünk csak egyre együgyűbbek, alázatosabbak, szentebbek, gyöngédebbek, nyugodtabbak, boldergabbak, és teljünk be egyre inkább Istennel.

forrás: John Henry Newman
– Vasárnapi beszédei (Adventől Nagyböjtig)

Az édes Jézus fagyos téli időben született e világra. Miért ne lakoznék tehát szívésen hideg szívünkben is, feltéve, hogy ez a hidegség nem jófeltételeink elernyedéséből áramlik, hanem csupán a lélek nehézségét és fáradságát jelenti? Igaz, hogy ebben az állapotban fáradságosan küszködve járjuk az utat, de azért le nem térünk róla mindaddig, míg célhoz nem érünk.

Szalézi Szent Ferenc

*Szükséges, hogy Jézus legyen mindenünk:
eszményünk, mesterünk s királyunk,
s a szép, nemes, boldog s örök élet tekintetében
más tekintélyt ne ismerjünk.*

Prohászka Ottokár

Székesfehérvári
Egyházmegye